

Leikem húrjain

Lelkem húrjain

BETKÓ ANDRÁS

VERSEI

1991

VYDAVATELSTVO KREŠĀANSKEJ LITERATÚRY - NÁDEJ
BRATISLAVA, ĀSFR

*Szívem zsong a szép szavaktól,
művem a királynak mondom el.*
Zsoltár 45, 2

TARTALOM

Valamit magamról	9
Vágyaim	10
Szent szövetkezés	11
Aranyásó leveltem	14
A tékozló fiú hazatér	17
Új hajnalt várunk	21
A két koldus	24
Őrségváltás	28
A kender	32
Jónással a városszéli bódében	33
Jónással a tengeren	35
Az oltár mellett	37
Anyám akarta így!	40
Vigyázzatok!	46
Az én Pünkösödöm	50
A nyomor serege	52
Dicsőség!... Békesség!...	56
Előre, testvér!	58
Égő fáklyák	61
Én mégis követem!	64
Építsd a bárkát!	68
Elmúlik a tél!	71
Fohász	74
Jézus a Megváltó	76
Menny és föld	79
Kire vársz még?	80
Kinyílt egy ibolya...	82
Krisztus az Út!	84
Követlek, Uram!	86

„Mitsem ér az élet“	88
Ott van az Úr!	91
Péter könnyei	93
Uram!	98
Üdv a Királynak!	100
Vasárnap hajnali zsoltár	102
Virrad-e már?	106
Jöjj velünk!	108
Helyet Jézusnk!	110
Isten ekéje	113
Itt az ősz	115
Zarándokének	116

Valamit magamról

Egyszerű a szavam, nem virágos hímes,
nem az érces csengést keresik a rímek
a ritmus sem táncol, csak csendben lépeget.
Virrasztó vagyok én nagybetegek felett,
kiknek égből hozok gyógyító balzsamot,
nem aranytálcákra teszem, amit adok.
Egyszerű a köntös, én nem cifrázgatom,
tisztá szeretettel a szívemből adom.

A legnagyobb Úrnak vagyok a szolgája,
Krisztus Királyának hűséges polgára,
széthintem e földön az áldott jó magot,
nőjenek belőle boldogabb holnapok.
Bűn-áradat ellen épitem a gátat,
keresztek tövébe ültetek rózsákat.
Gyengének, szegénynek szétosztom kincsemet,
s Isten keze újból megtölti szívemet.

Kegyelmes Istenem, vezess, segíts nekem,
hogy életem oltár és áldozat legyen!

Vágyaim

Szeretnék lenni ragyogó tavaszban
az élet kertjében pompázó virág,
vagy tündöklő csillag fent a magasban,
hol el nem érhetne e bűnös világ.
Vagy inkább egy napsugár lennék talán,
égről földre küldött derűs melegség,
vagy szél, villám, vagy Hold sötét éjszakán,
vagy csipkebokor, hol Isten tüze ég.

Szeretnék lenni... - de mit is kívánjak?
Összetörten hullok Megváltóm elé:
Uram átölelem szent keresztfádat,
s lelkem igaz vágyát már meg is lelé:
Ne legyek semmi más, mint pusztá anyag,
csak dicső műhelyedből ki ne dobjál,
s én Lelked vésője s pörölye alatt
azzá leszek, mivé szent kezéd formál.

Szent szövetkezés

(Márk 2, 3)

Megdobbant a szívem,
amikor egy „jó“ ember hírül hozta,
hogy Jézus jár itt, Kapernaumban,
és Isteni hatalommal gyógyítja a betegeket.
Lelkendezve beszélt Róla,
milyen fenséges, szeretteljes,
s hogy milyen boldogok azok,
akiket szava, vagy keze,
vagy csak a tekintete megérintett.
Aztán felsóhajtott:
„Ó, ha te is ott lehetnél, testvér!
Kár, hogy ilyen tehetetlen gutaütött vagy!“
Szeme végigvágott béna testemen
és - magamra hagyott rongyos nyoszolyámon.

Csalódás töre hasított szívembe,
s felkiáltottam:
„Hatalmas Úr Isten,
legalább annyi erőt adj,
hogy csúszva-mászva
odavonszolhassam magamat
a názáreti Jézus elé!“
Így kiáltottam és vártam.
Vágyban égett a lelkem,
de testem erőtelen maradt.

„Hát nem hallgatod meg a nyomorult imáját?“
És zúgolódtam volna pogányul tovább,
de nyílt az ajtó s én megszégyenülve láttam:
belépett rajta a Meghallgatás.
Egy férfi jött. Nevét sem tudom.
Nem volt sem pap, sem lévita,
de ember volt, Isten küldöttje.
„Bízzál, testvér! Az Úr közel,
és közel van az Ő szabadítása!“
Azzal ő is kiment.

Hányódtam remény és csalódás között.
Csak pár perc és újra visszajött,
és nem jött egyedül.
Már négyen voltak.
Nem tudom, hol találtak egymásra,
de éppen négyen szövetkeztek.
Éppen annyian, hogy vállukra emelhessék
nyomorult multamat,
s úgy nyoszolyástól, úgy tehetetlenül
vittek minden akadályon át,
s letettek az Úr elé.

Ő ránézett a négy férfiúra,
- szemükből a hit szikrázott -
aztán felém fordult kegyelmesen,
s levette lelkemről-testemről az átkot.
Megtöltött a maga erejével
s új emberként küldött vissza
az én házamba, az én utcámba,
az én városomba, az én hazámba,

hogy én is hozzátársuljak mindazokhoz,
akik cselekvői a jónak,
akik eszközei a szeretetnek,
akikben Ő él,
akik által Ő végzi csodás műveit.

Ahol csak egy lesz, én leszek a második,
ahol ketten lesznek, odaállok harmadiknak,
ahol hárman lesznek, négyre bővitem számukat
hogy rajtunk keresztül
hatványozottan áradjon ki e világra
Istennek mindenkit átölelő,
felemelő szeretete,
Uram! Köszönöm bűneim bocsánatát,
köszönöm a gyógyulást, s így imádkozom:

Áldj meg engem, Üdvözítő Krisztusom,
add, hogy lehessek cselekvő irgalom,
hogy a gondolat ne csak szárnyalhasson,
hanem földön járó lábakat is kapjon,
hogy a szó fele úton meg ne álljon,
hanem tettek szülőanyjává váljon
s az elhatározás ne álmokat szőjön,
hanem építő hatalommá nőjön.

Gyűjts lángot, Uram, a megváltott népben,
hogy Veled és egymással
összofogjunk szent szövetkezésben!

Aranyásó lettem

Bányám: az élet. Kezdetét ismerem,
de végét-hosszát én nem tudom, milyen.
Van itt hegy, völgy, kő, víz s virág is terem,
hol sok szem nem lát zord kőnél egyebet,
mely a gyenge léleknek útját állja;
én a kövekből is aranyat szedek
boldog lelkemnek utitársolyába.

Ásóm: az Úrnak áldott biztatása!
Szent ígérete: acél a kezemben.
Általa bűvöl bányám kis határa,
s újabb szépség csillan meg életemben.
Ha rendül a föld, ha beomlik bányám,
s a hideg anyag maga alá temet,
ásóm a múltnak rombadölt világán
új utakat nyit, s megmenti lelkemet.

Létrám: a hit. Rajta mélybe s magasba
új meglátásokért könnyen elérek,
minden bilincsem szét van szakasztva,
létrámmal még magamon is túllépek.
S mikor lent sötétség gyötri a szemem,
felmegyek a mélyből a hegy ormára,
ott vár reám Jézusom, hű Mesterem,
s új erőt önt a megfáradt szolgába.

Lámpám: az Ige. Jaj, hány dühös vihar
süvöltött reá, hogy fényét kioltsa,
hányszor zúdult rá szennyes hullámmal
eszmék tengere s csúf bűnök mocsokja!
De mégis világít, fénye megmarad,
évezredek súlya nem törte össze,
ó, boldog a bányász, ki nyomán halad,
egy új világ nyílik szét körülötte!

Kötelem: csak az isteni kegyelem.
Egyik végével derekam övezve,
a másik vége? Az fönt van egy hegyen,
tartóoszlopa Megváltóm keresztje.
Minden más kötél hamar kopik, szakad,
de ez örök-csodás megtartó erő,
függök rajta, s a lelkem mégis szabad!
Kegyelem, ó te Istenhez emelő!

Olvasztókemencém: ez a nyönge szív.
Hevítő tűz a szenvedés, fájdalom,
ha majd Uram a bányából hazahív,
arannyal megtöltve Neki átadom.
A fűtő Ő maga. Gyönyörrel látja,
mint emészt a láng salakot, szemetet,
s boldog, ha a szívből kicsordul rája
aranycsillogású, tiszta szeretet.

Most már kövek mögé is tudok nézni,
s csillogást látok a szürke homokban,
az élet-bányában így öröm élni,
nem baj az, ha szenvedés lángja lobban.
Jertek szerszámaim, tárulj ki szívem,
a Mindenható Úr lépdel melletttem,
hódoló imámat eléje viszem:
Hála Neked, hogy aranyásó lettem!

A tékozló fiú hazatér

Messze idegenbe kergetett a vágyam,
tépett levél vagyok élet viharában.
A gyökér nem táplál, és nem tart már az ág,
atyám házából egyre tovább!

A sátán szolgál, mint tüskés bozótok,
magukhoz öleltek, míg kincsem volt jó sok.
S most már megtépdésve testemet, lelkemet,
kifosztva, üresen a sárba ejtenek,
hol a bűn iszapja eltemet.

Itt őrzöm a nyáját moslék-eledelen
én, kinek mennyből volt isteni kenyerem!
Kopár tarló sebzi véresre a lábam
nekem, ki dús mezőn s virágok közt jártam
egykor ott, az atyai házban!

Itt őrzöm a nyáját. Idegen a gazdám,
kegyetlen és zsarnok, még ruhát sem ad rám.
Szégyene és csúfja lettem a világnak,
mikor atyámnál rám a király fiának
ragyogó, szép ruhái várnak!

Itt őrzöm a nyáját. Csúf zene köröttem,
röfögés, csaholás amerre csak jöttem.
Hol van az angyali tisztaságú ének,
melytől szárnyakat kap az emberi lélek
s áldva hódol szent Istenének?!

Itt őrzöm a nyáját. Kidobott a világ,
s Atyám nem hívja vissza tékozló fiát.
Elhagytam otthonom, s újat nem találtam!
Elveszett mindenem! Hontalanná váltam!
Árva lettem a nagy világban!

Vágyódik a lelkem jó Atyámhoz vissza,
de lesz-e kegyelem, mely az ajtót nyissa?
Lesz-e szeretet, mely keblére öleljen,
mely a lelket nézi túl a bűnön, szennyen,
s újra fiának fogad engem?

Visszamenjek? Haza? Elinduljak vajon?
Hátha elfogy erőm? Hosszú az út nagyon!
Időmből is nincs sok, hisz eltékoztam,
atyám dús javait vétkeken szétszórtam!
Mily bűnös, mily balgatag voltam!

Fogadnak-e otthon, ha koldusként megyek,
s magammal hurcolok ennyi átkot, szennyet?
Megsebzett jó szíve szerető Atyámnak
megbocsát-e vajon tékozló fiának,
ki oka volt nagy fájdalmának?

Atyám! Bűnös vagyok! Vétkeztem ellened!
Nem vagyok rá méltó, hogy legyek gyermeked.
Bocsáss meg, s fogadj el utolsó szolgáltnak,
csak kapudon belül legyek én, ott, nálad,
s láthassam dicső, szent orcádat!

Felkelek!... Elmegyek!... Még ha nem is várnak.
Zörgetem ajtaját az atyai háznak
és ha beáll az éj s hiába zörgetem,
tört, bűnös szívemet küszöbére teszem,
s árva lelkemet rálehelem.

Felkelek!... Mint ujjai Atyám kezének,
úgy nyúlnak utánam az emlékek,
s húznak, hívnak vissza! Haza! Haza! Haza!
Hol vár rám az élet boldog új hajnala,
áldott bőség, szerető Atya!

Elmegyek! Elmegyek? De merre induljak,
hogy az átkos éjből napfényre kijussak?
Hitem kicsiny fénye, vezess vissza engem,
világíts előttem, irányítsd a lelkem,
hogy az otthont újra megleljem!

Hitem kis fényénél Golgotát meglátom,
glóriás keresztről hozzám lép Megváltóm.
Üdvözítő Jézus megfogja kezemet,
vérében fürösztí bünszenyes lelkemet,
s óh, mily kegyelem! Hazavezet!

„Jöjj, eltévedt gyermek, én hazavezetlek,
bűnbánó szíveddel én nagyon szeretlek.
Lépésről lépésre ha nyomdokimon jársz,
ha hátra nem tekintsz, ha soha meg nem állsz,
higgyj nekem: hamar hazatalálsz!“

Mily csodás forrása nyílt meg az örömnél!
Szívem árasztja szét, s új virágok nőnek!
Az élet-tarlómon új barázdát szántok,
s vetek beléje szeretetet, jóságot,
hogy kevesebb legyen a bűn s átok.

Itthon vagyok? Atyám szeretve fogadott,
lelkemen a megbocsátás csókja ragyog.
Ünnep az életem Isten közelében,
rongy koldusruhámat megamról letépek,
ujjong a lelkem: hazaértem!

Új hajnalt várunk

Őrök, mondjátok, meddig tart még az éj,
s meddig lesz átkozott ez a föld?

Sötét oduink penész-szagában
fuldoklik lelkünk, mint hal a porban!
Mikor fürdünk új nap sugarában,
boldogabb, áldott fény merre lobban?
Rémes ez az éjjel, mely oly sötét,
hogy még magunkat sem ismerjük meg!
Az ördög ránk fujta gyilkos ködét,
s vérrel csepegteti kenyerünket!

Őrök, mondjátok, meddig tart még az éj,
s meddig lesz átkozott ez a föld?

Láttuk: itt-ott fellobbant már a fény.
Hittük: végre egymásra találunk.
- S aztán, emberi sorsunk átkaként,
újra sötétben botlott a lábunk!
Rabszolgánk már a víz, a föld a lég,
békés örömet lelkünk mégsem nyer,
irigy kezekkel, vadul vágja szét
ádáz ellenünk: a másik ember!

Őrök, mondjátok, meddig tart még az éj,
s meddig lesz átkozott ez a föld?

Kell, hogy ránk virradjon egy új hajnal!
Sóvárgó szemünk kutat az égen,
agyunk úgy feszül már, ha új zajt hall,
s egy remény száll minden szívverésen.
Új hajnalt várunk, egészen újat,
melyen lerázzuk az ősi átkot,
s a gyilkos fegyvert, gázt és ágyúkat
otthagyjuk az éjben, mint rossz álmot!

Őrök, mondjátok, meddig tart még az éj,
s meddig lesz átkozott ez a föld?

* * *

Az örök pedig így válaszolnak:

A nap az égen már régen ragyog,
ti emberek, ti vagytok a vakok!
Hiába vár a virágos mező,
hiába hív a szabad hegytető,
gyöngyökkel hiába szórta tele
e létet Isten jóságos keze.
Gyűlölettől vakon gázoljátok,
egymás boldogságát tapossátok!
Nem, nem, így nem éritek sosem el
az új hajnalt, így nem jön új reggel!

Van egy út, mely az éjből kivezet:
Ti, Krisztus-hívók, fogjatok kezét,
s feszült izmokkal, erős lélekkel,
szakítsatok a bűnnel, vétéssel!

Tegyetek a jóból mindig többet,
öleljétek át az egész földet,
s még mielőtt a pokol elnyelné:
Fordítsátok arccal Isten felé!
Széttörnek akkor gonosz fegyverek,
dönt csak az igazság és szeretet.
Ez lesz az új hajnal, a virradat!
Isten ad mennyei sugarat,
s mint az Atya, tékozló fiának,
megbocsát a megtérő világnak,
s ráadja legékesebb öltönyét:
a békesség hófehér köntösét!

A két koldus

Egyiknek napja leáldozóban volt már,
a tél megemészté élete virágjait,
most roskadt lábakkal házról házra jár,
alamizsnán éli sírba hajló napjait.
Ereje elfogyott. Nehéz vádorpályán
kemény életharcokat küzdött már végig,
sokszor gyötrődött a gond bús keresztfáján,
szidva azokat, kik fájdalmát nem érzik.
De élte alkonyán szitkozódó ajka
megtanult szívből fakadt imát mondani.
Azóta érzi: van gondviselő Atyja,
ki segít az életigát hordani.

Egy napon betért egy gazdag ház urához,
alamizsnáért ment irgalmas szívekhez,
„Utat tör ez“, mondja, „Isten áldásához,
és ajtót nyit majdan mennyei kincsekhez.
Mert ki a szegénynek gondját felveszi,
s az éhezőnek nyújt egy darab kenyeret,
az ily ember Isten kegyét elnyeri,
mert Ő szívből jót tevőket nagyon szeret“.

Amíg a koldust hallgatja a cseléd,
a ház ura az ajtón csendben belép,
kezében van már a pénzes erszény,
s megkérdi: „Ugye maga nagyon szegény?“

A koldus meghajol előtte mélyen,
s felel szavára bölcsen, szerényen:
„A jó Isten ellen vétkezem,
ha magam szegénynek nevezem.
Igaz, nincs ilyen palotám, se pénzem,
de magam mégis boldognak érzem,
mert Atyám gazdag, ki gondomat viseli,
mire szükségem van, mindig kirendeli.“
„Atyja gazdag? Miket beszél?“
S mégis ilyen szegényen él?“
„Nem! Nem! Szegény én nem vagyok!
Isten soha el nem hagyott.
Ő az én Atyám, ki szeret,
mindennel ellát engemet.
Bár nincs nekem földi vagyonom,
a mennyet szívemben hordozom,
s a keblem rejt égi kincseket,
minők a hit, remény, szeretet.
E kincsek jobban boldogítanak,
mint minden pénz, minden földi javak.“

Csodálkozva nézi őt a gazdag,
s mintha szégyellné gazdagságát,
mert megérezte, hogy sosem adta ez meg
élte békéjét, boldogságát.
„Itt van, fogadja ajándékomat,
s keresse fel máskor is otthonomat“,

Így szólt a gazdag, és pénzt nyújt neki,
de a koldus csak nézi, nézi,
és kérve szól: „Uram, kérem,
ne adjon pénzt nékem.
Nem tudom én annak hasznát venni,
zsebem lyukas, nincs is hová tenni.
Csak egy kis meleg ételt kérek,
amivel holnapig elélek,
holnap Isten újra megadja,
mit jónak lát szent akaratja.“

A ház ura megvendégeli a koldust
és soká nézi az ablakon át,
mint halad roskadt lábakkal,
de békével hordva nehéz nyomorát.
És amint körütekint szobájában
hol csillogott feléje fény és pompa,
megérezte, hogy becsapta önmagát,
mikor hitét helyezte földi vagyomba.
„Ó, mit adott a pénz? Mit adott a vagyon?
Mit adott egész földi gazdagságom?...
Pazar lakást... ruhát... úri társaságot...
De hol van békém? Hol van boldogságom?...
Hol van a hitem?... Ó, jaj, összeroppanok!
Érzem: az élet súlya rámnehezedik,
csak a hit lehetne híd sötét úr fölött,
melyhez lelkem napról napra közeledik.
És reményem?... Ah, itt ez a töltött fegyver...
Mikor zátonyra jut keservesen éltem,
mikor minden remény csalódássá foszlik,
mint már annyinak, ez lesz a menedékem.

Hát a szeretet?... Hol van boldog melege?
Ó, jaj, de árva, kifosztott az én lelkem,
nincs benne semmi e drága kincsekből,
melyeket a koldustól kell irigyelnem!“

És jár-ke a gazdag fényes szobájában,
oly sivárnak, üresnek látja életét,
leroskad és nagy harcokat vív magában,
végül az égre emeli tekintetét:
„Ó, Isten, ki Atyja vagy a szegénynek,
javát akarod minden földi lénynek,
szánj meg engem is, érzem nagy inségemet,
töltsd be égi kincsekkel szegény lelkemet.
Ó, irgalmazz! Könyörülj! Kegyelmed árja,
ömölgön szívembe, ne legyek oly árva.
Mert így nem bírom tovább az élet terhét,
érezem bűnös multamnak minden keservét.
Ó, szánj meg! Irgalmazz! Küldj Megváltót nékem,
aki gazdagsággá fordítja inségem.
Könyörgök: ne hagyj tovább is ily szegénynek,
készítem helyét hit, szeretet, reménynek.
Meghalnék búsan, ha tőlem elfordulnál,
mert érzem: koldusabb vagyok a koldusnál!“

Őrségváltás

„Édes fiam, Jézusban testvérem,
a harcot, munkát én már bevégeztem.
Elhavadt az életem, mint egy fáklya,
fényt hordtam szét a sötét világba,
lelkem lángja lobogott az éjben,
Jézusra mutatott kicsiny mécssem,
s Uramnak legnagyobb jutalma ért,
ha egy-egy bűnös lélek hazatért.“

Így beszélt hozzám az Úr szolgája,
én meghatódva hallgattam szavát.
Láttam: pihenni tér nemsokára,
s most az oltár szent tüzeit adja át.

„Nézz a szemembe, ifjú testvérem!
Végsőt lobban már hamar a fényem,
de ti, ifjak, kik utánunk jöttök,
tőlünk szent hivatást örököltök.
Vigyétek tovább az égi lángot,
árasszátok el a nagy világot,
hogy sötétben vergődő emberek
Jézusban új fényt s életet nyerjenek.
Fáradt vagyok, nincs sok kívánságom.
Az időm lejárt, pihenni vágyom.
Hallod? Egyre halkul szívverésem,
lassú s roskadozó már a léptem,
aláhanyatlott már az életem,
öröklét kapuját kopogtatom,
hová az Illés tüzes szekeren
Uramhoz számadásra megyek én!“

Búcsúzik az ősz harcos, s szemében
a régi láng még egyszer fellobog,
lelkembe hatol tüzesen, mélyen,
megrázó szava remeg, kér, zokod.

„Szolgám, elég! Hangzik az Úr hangja,
de szívemet égő kérdés marja:
Testvér, még nem Jézusé a világ,
sokan nem ismerik Isten Fiát,
bűn sötétje uralg a lelkeken,
mondd, lesz-e, ki fénykedni elmegyen?
Ifjú erőben nem volt nyugtom.
Jöttem-mentem, hogy az üdv eljusson
minél több helyre, s új élet árja
ömölgjön a kiperzselt világra.
Mondd, lesz-e, ki a hírt tovább vigye,
kinek lángra gyúlna ijú szive,
s lobogna, égne éji sötétben,
mint égő fáklya az Úr kezében?

Hidd el, testvér, úgy fáj itt, tép belül,
ha látok ifjakat tétlenül,
s hivalkodva állni a lét-mezőn,
kik csak ünnepen állnak kérkedőn
az Úr mellé, s nagyokat ígérnek.
Cseng a szavalat és zeng az ének
lélekmentésről, nagy szeretetről,
bűn elleni harcról, győzelemről.
De mondd, lesz-e, ki tovább is menjen,
ki ahogy beszél, úgy is cselekedjen?

Lesz-e, kit gecsemánés éjeken
nem köt le rabul testi kényelem,
ki éber hittel, serény munkával,
együtt gyötrődik égi Urával,
és vért izzadva is állja helyét,
nem hagyja cserben áldott Mesterét?!

Ifjú testvérem, remeg a szívem,
az Úr igáját tovább nem viszem.
Munkamezőről már hazamegyek,
jer, nyújtsd, add ide még egyszer kezed,
hadd terítsem rád lelkem szent nagy lángját,
mint Elizeusra Illés palástját.
És aztán, testvér - indulj a harcba,
nézz, tekints csak Megváltó Uradra,
küzdjete, míg a nemzetek, népek,
szeretet, béke útjára lépnek!
Megcsapdos a gyúny, arcuköp a góg,
szívedet tépik a gyűlölködők.
Itt perzsel a tűz, ott dermedt a fagy,
ne feledd: te Krisztus szolgája vagy.
S ha fergeteges vihar zúgna bár,
úgy állj a habok közt, mint sziklavár!
Hajótörött, veszendő lelkeket,
testvérem, Jézushoz kell mentened!

Isten veled! Az Úr erejében
indulj munkára ifjú testvérem.
Mondd, szavamra mi lesz válaszod?
A munkát, a harcot ugye vállalod?“

Reszkető keze búcsút integet.
S én átnézek önmagam felett.
Sötét éjszakába botlik szemem,
ezer jaj, sírás dobog szívemen,
örvénylő hullám sodorja felém,
ó, Uram! Erőt, erőt esdek én!
Ott kell az első sorban állanom,
a munkát, harcot én is vállalom!

A kender

Tömött sorokban áll a sok kenderszár,
szelid nyári szellő ringatja lágyan,
úgy elnézem, mily délceg, üdezöld mind,
oly kedvesnek, jónak, szépnek találtam.

S aztán, mikor a gazda úgy akarta,
erős kezek a kendert kiszaggaták,
s aztán a szennyes mocsár iszapjában
- hogy megpuhuljon - soká áztatgatták.

Aztán tilolták összezúzták, törték,
s a gereben harapta, marta, tépte,
és dolgozott rajta még sok ügyes kéz,
míg fehér vászon lett belőle végre.

Mi volt a kender, és mi lett belőle!
Csodálkozva kell előtte állanom,
s feltekintek nagy Alkotómra: Uram,
a kender sorsát magamra vállalom!

Szakítsd ki szívem a bűn világából,
puhíts, törj össze! S tépjen bár szent kezed,
tűröm bátran, mert így majd szép fehéren
nagy dicsőségednek egy része leszek!

Jónással a városszéli bódében

„Jónás, mit művelsz itt, Ninive határán?“
„Fabódét építetek, hogy benne lakhassak.
Negyven nap elmúlik s én innen nézhetem,
ha majd a gonoszok bűnükért lakolnak.“

„Miféle gonoszok?“ – „Ninive lakói!“
„Ninive elpusztul? S benne a sok ember?“
„Hirdettem nékik az Úrnak nagy haragját
s próféta szavában kétkedni, mondd, ki mer?“

„És ha megtérnek, bűnüket megbánnák,
kegyelem számukra Istennél ne volna?“
„Mégcsak az kellene! Hazugnak maradnék!
Ninive megérett kénköves pokolra!“
„Jónás, te nem szánod Ninive lakóit?
Sokezer embernek sorsa nem érdekel?
Bújj ki a bódéból! Nézd, gyászba öltöztek,
s a király s a pór is kegyelmet esdekel.“

„Bódémat nem hagyom! Kint tűz a nap heve!“
„Magadat kíméled a napnak hevétől,
őket meg bevetnéd a pokol tüzébe?
Ó, milyen messze vagy Istened szívetől!
Emlékezz Mózesre, mint küzdött Istennel,
kész volt ő szenvedni Izráel vétkéért,
irgalmat könyörgött bűnösök számára.
Tettél te valamit Ninive népéért?“

„Hirdettem a vesztét. Magamét megtettem!“
„Jónás, még nem késő, menjünk ki közéjük,
vállaljuk sorsukat, zsákban és hamuban,
Istennek kegyelmét velük együtt kérjük!“
„Mi közöm hozzájuk! Sorsukat formálták
úgy, ahogy akarták: bűnökbe merülve,
vegyék hát gyümölcset. A vég már közeleg,
ki volna, aki most közéjük vegyülne?“

Jónás a bódéból negyven nap teltével
kémlelte az eget, de nem jött ítélet.
A föld sem mozdul meg. Örült a nagy város,
kegyelmes Istennek zengett a dicséret.

„Jónás, jöjj. Ninive megtérő népével
imádjuk Istent, hogy kegyének nagy árját
tengerként ömleszti szét, és hogy próféták
s papok sem szabhatják meg annak határát.“

Jónással a tengeren

Az ördög szedett rá, hogy együtt Jónással
elszökjek Istentől, parancsát megszegjem.
Vétkezni tanultunk hűtlenség útjain
s viharba kerültünk háborgó tengeren.

„Ébredj fel, Jónás, nézd, ítélet felettünk,
Vad orkán szárnyain utólért Istenünk,
a hajó süllyedez! Ébredj már! Elveszünk!
Futásunk bűnös volt. Most mondd meg, mit teszünk?“

„Rémes, hogy kiabálsz“ – szólalt meg haraggal.
„Hajósok dolga, hogy célunkhoz vigyenek.
Nagy árat fizetünk, jogunk van elvárni,
hogy izmot feszítve viharral küzdjenek.“

„Nem úgy, én Jónásom? Hasztalan küzdenek,
mentség nincs. Bálványistenüket kérlelik.“
„Esztelen pogányok! Hát csak hadd kérleljék!“
„Jónás, én félek, ők a bűnöst keresik.
Menjünk fel közéjük, valljuk meg vétkünket,
ne kelljen másoknak elveszni miattunk,
a mi nagy Istenünk nagyobb a bálványnál,
megszüntet vihart is, könyörül mirajtunk.“

„Nem megyek közéjük! Megfertőztetnének!
Isten szent. Mi köze bálványok seregéhez?“
A hajó megroppant. Lejött a parancsnok
és felvitt magával. Szörnyű kép! Rémséges!

Jónás itt összetört. Fergeteg verdeste.
Sikoltva kérleltem: „Kialts az Istenhez,
valld meg, hogy bűnös vagy, értem is bűnös vagy!
Könyörögj, kérjed Őt, hátha még kegyelmez.“

Megrendült mindenki Jónásnak szavától:
„Istentől futok én! Megvallom vétkeimet!
Érettem dül az ár, bűnömért szenvedtek.
Istenem, váltságul vegyed az életem.
Menekvés nincsen más: vessetek a vízbe,
hogy a bűnt tengernek habjai elfedjék.“
Reszkető kezekkel, félve és riadva
Jónást a hajósok tengerbe vetették.

Dühös vész elcsitult, a tenger békés már,
de szörnyű vádolás viharzik énbennem:
Jónást im elnyelték örvénylő hullámok!
Csak ő volt a bűnös? - - - És én nem?!
És én nem?

Az oltár mellett

Lobogjon a láng az Úr oltárán,
lelkemben gyúljatok ki szent tüzek,
Uram Istenem elé lépek most,
legyen tiszta hát minden érzület.
Elvetem mind, ami hiú, mi szennyes,
ledobom a földi salakot,
mert szent hódolással, örök imádással
Uram színe előtt áldozni akarok!

Mennyit jártam-keltem
ezen a világon!
Mily sokat áldoztam
idegen oltáron,
de lelkemnek legszebb tartalma,
szívemnek legdrágább éke
mégiscsak megmaradt,
mégiscsak enyém lett,
s most ezzel járulok Uram elébe.

Itt vagyok, Uram, oltárod mellett;
s azért, hogy életem dicsőbb, szebb lett,
hálával áldozom.
Az oltárra hozom
ajkamnak minden szép szavát,
minden dicséretét,
minden üdvénekét,
minden zsoltosmáját,
minden sóhaját.

Itt vagyok Uram oltárod mellett;
s azért, hogy Jézus engem megmentett,
az oltárra teszem a szívemet.
Ne érezek mást, csak mit Te érzel,
nékem is fájjon, miért Te vérzel,
sírni tudjak én is azok felett,
kikért te ejtsz forró könnyeket;
s örülni tudjak a Te örömben,
gyönyöröm legyen a Te gyönyörödben,
másutt azt sehol se keressenem,
csak a Te áldott közeledben.
Uram oltárra teszem szívemet.

Itt vagyok, Uram, oltárod mellett
s azért, hogy Jézus karjaira felvett,
az oltárra teszem önerőmet.
Ó, hányszor ellenkeztem Véled,
küzdöttem s elhagytalak Téged.
De most nem akarok tudni másról,
csak azt nézem: Te merre jársz,
hová térsz be s meg hol nem állsz;
s hitemmel hozzád kötöm magam,
hogy nékem is ott legyen utam,
hogy Te vigyél, vonjál szent erőddel,
s ha utamon virág nem is zöldel,
ha kemény rögökön is lépdelek,
a Te erődben én erős leszek.
Uram, oltárra teszem önerőmet.

Itt vagyok, Uram, oltárod mellett;
s azért, hogy Jézus az enyém lett,
oltárodra teszem magamat.

Ne éljek többé én, csak Te élj bennem,
Te mondd, mit kell szólnom, s mit kell tennem,
Te légy az Úr, én meg a hű szolgál,
kinek Urát hallgatni legfőbb gondja.
Csak szólj, hallgatom szavadat,
csak küldj, járom én utadat,
leszek bizonyosága szent nevednek,
leszek hordozója keresztednek.

S ha Jákóbként köre kell hajtanom fejem,
ott is áldani foglak, én Uram, Istenem!
Leszek égő mécses a homályban,
leszek mentőüv a bűnárban,
odaállok, szegényhez, nyomorulthoz,
kicsinyhez, nagyhoz, gazdaghoz, koldushoz,
nem nézem: szép-e, nem nézem: szeret-e,
nem kérdem: szolgálatért bérem lesz-e,
csak megyek, megyek amerre vezetsz,
szeretni fogok, miként Te szeretsz,
hogyan feláldozott önlényem helyett
lássák csak a Te dicső képedet!

Lobogjon a láng az Úr oltárán,
lelkemben gyúljatok ki, szent tüzek!
Uram, Istenem elé állok most,
legyen tiszta hát minden érzület!
Elvetem mind, mi hiú, mi szennyes,
ledobom a földi salakot,
mert szent hódolással, örök imádással,
Uram színe előtt áldozni akarok!...

Anyám akarta így!

„Hol voltál gyermekem?
Oly régen várok rád.
Az éjji perceken
felejtet, hogy anyád
otthon aggódik érted,
várva hazatérted?
Hisz tudod, hogy remegve
gondolok minden léptedre,
mert óvni akarlak
minden rossztól,
késő megbánástól,
fájó könnyhullástól,
minden gonosztól.“

„Ó, ne haragudjon, jó anyám,
hogy oly sokáig maradtam,
hogy tudtán kívül
egyedül ily soká hagytam.
Hol én voltam, az öröm virágzott ott,
szakasztám virágját: új nőtt helyébe,
s megnyugodott lelkem,
mint vándor szokott,
ha visszatér elhagyott lakhelyére.“

„Fiam! Hol voltál?“
„A hívők házában, anyám.“
„Gyermek, mit beszélsz?“
„Ó, ha én azt mind elmondanám,
ami ott történt velem,

ha az örömet leírhatnám,
mely eltölté kebelem,
de ah, elmondani én nem tudom,
gyarló a szó mind ajkamon,
csak érzem: boldoggá tett Jézusom,
anyám!... Boldoggá tett nagyon!“

„Úgy?... Hát az Isten házában.
A hívők áhítatos körében,
ott, ott töltéd el az időd!
Talán imádkoztál is szépen,
hah, gyermek, mily bohó vagy!“
„De anyám, örömöm nagy!
És hol ilyen öröm fakad,
ott időzni jó, ott időzni szép,
nem hallani rút szavakat,
ott minden béke sugarát hinti szét.“

„Gyermek, ne beszélj!
Oda nem mégy el többé soha!
Ily szégyent nem hozol házamra!“
„Anyám, ne legyen ily mostoha!...“

A fiú kér, a gyermek könyörög,
de hiába, az anyaszív kemény,
fiát nem engedi oda többé,
hol fölgyúlt szívében a hit, remény,
hol átkarolta égi szeretet,
mely a keresztről hajlott le hozzá.
És a szegény gyermek most már csak vár
várja búsan, mentségét ki hozná?...

S így múlik nap nap után,
már az ősz is beköszönt,
s alig, alig talál mást,
mint hervadt virágözönt.
A bányából hazajő a fiú,
bérét oda teszi anyja elé.
Egy hétnek vége, szombat este van
munkáját szerencsésen végezé.

„Fiam, itt van fele a bérednek.
Ezt vedd vissza, tedd csak el magadnak!
Szüret van ma itt a szomszéd hegyen
halld csak a zenét, halld hogy vigadnak!
Jöjj, menjünk mi is örvideni velük!
Csinálj magadnak vidám perceket!
Víg zeneszónál, tüzes bor mellett
bánatodat, mind elfelejted.“

A fiú a pénzre, majd anyjára néz...
Eszébe jut Jézus, s hívő barátjai.
Ó, hisz titokban mindig ott van velük,
oda viszik, oda fűzik hő vágyai.
Az anya újra szól, a gyermek tétováz,
majd vad tűz villan fel ifjú szemében.
Főlkapja a pénzt. „Nos hát menjünk, anyám!“
Meg sem áll, csak a mulatók körében.
„Bort ide, bort nekem! Halljátok?...
Gyorsan hát!... mit néztek úgy rám?
Féltek, hogy részeg leszek tőle?
Legyek!... így akarja anyám!“

És pohárt pohár után tölt,
és táncot tánc után lejt,
az anya nézi, s bús arc mögött
titkos mosolyt rejt;
végre, végre felejtí hát
a hívőknek társaságát,
s már többé el nem megy oda,
rájuk sem gondol tán soha!

Amikor hazatértek hajnal tájon,
a fiú azt sem tudja hogy álljon.
Részegen tért nyugovóra...

Azután megint szombat este lett.
A fiú néhány pénzt a székre tett,
az anya számol. „Ez csak a fele, fiam!
Hát a többi, a másik fele hol van?“
„A másik fele?... az itt maradt nálam
az éjjel mulatok majd a kocsmában!“
Az anya megdöbben, a gyermek már megy
csinálni magának vidám perceket,
hisz anyja kívánta, hogy így feledje el
a jók társaságát s a keserveket!

S mikor újra jött a szombat este
az anya hiába várta leste,
mikor jön haza bányából a fia.
Most kellett csak igazán aggódnia!
Pénzünk nincs már, kenyerünk is kevés,
s a gyermek biztosan mulatni tért;
A kocsmában tölti az egész éjszakát,
s eldözsöli - ó - jaj, az egész bért.

Úgy is volt. Csak másnap reggel
jött haza gyermeke,
lefeküdt, hogy az álom mámorát elvegye.
Amikor fölébredt, enni kért.
De az anya kérdi: „hol a bér?“
„A bér?... a pénz?... a bér, anyám?
Eh, hát a kocsmában hagytam!“

„Fiam, gyermekem, mit tettél?
Anyádról megfeledkeztél?“
„Anyámról? Dehogyan felejtkeztem meg!
Hisz szavát fogadtam, mint jó gyermek.
Emlékszik, a minap ott a hegyen?
Nem anyám akarta, hogy így legyen?“
„Ah, gyermek, ne gyötörj!“
Az anya szívét a vád
mélyen megsebezve,
mérges törként hatja át.
Azután ez így megy hétről hétre...
A fiú süllyed mind alább.
Az anya szívét gyötrőn tépve,
mindig újra felhangzik a vád.

Ó, mily szörnyű vád, pokoli tűz ez,
s szabadulni tőle, ah, nem lehet!
„Jaj, gyermekem, a halálba üzesz,
ha meg nem változtatod éltedet!
Ne menj, ne járj a kocsmába többé,
a hívők házába jöjj el velem...
Emlékszel kebled mily öröm tölté,
ott akartál időzni szüntelen!“

„Úgy anyám? Menjek a hívők körébe?
Hát én akartam, én jártam oda,
de anyám elvitt a sátán ölébe,
s most menjek vissza? Ó, nem! Soha!
Én akartam akkor oda járni,
de anyám így akarta, hát tűrje!
Szégyellte fiát hívőnek látni,
most hát nézze, hogy megy örök tűzre!“
„Fiam!... gyermekem!...“ az anya felzokog,
de hiába kér, hiába könnyezik,
gyermeke a kocsmába rohan vissza,
hogyan ne lássa anyjának könnyeit.
S másnap reggel gyászos hírt kap az anya:
Fia részegen ment a bányába,
s mint mámoros fejjel dolgozni kezdett,
belezuhan egy mély tárnába.
Az anya futva fut, rohanva rohan,
de nem látja már csak a halottat.
Megtévedt fiának roncsolt testénél
pokoli, tépő fájdalmakba roskad.
Csak nézi, nézi könnyázott szemmel.
Sóhajt... az ajkát mozdulni látja
hangot is hall... gyermeke beszél...
Suttog.
De nem suttog, égzengésként kiáltja:
Anyám, anyám akarta így!

És a szerencsétlen anya
halott gyermekének
roncsolt teste mellett
tépett szívvel a halálba roskad...

Vigyázzatok!

Lebben a fátyol,
az élet fátyola,
s mögötte áll a lelkek
kárhozatjegyes,
bűnsebzett,
szomorú tábora.

Hogy húzzák a jármot!
A bűnök igáját!
Mardosó éhséggel,
égő szomjúsággal,
csupa seb lélekkal,
korbácsoló vággyal,
hol szennybe merülve,
hol szirtbe ütközve,
tipegnek, rohannak,
szervedélyek által
irányított lábbal!

Megállni? – Jaj, azt nem lehet!
Ledobni a jármot? – nincs erő!
Ki magára vette,
s húzni már elkezdte,
vonszolni kénytelen.
S hogy mégis szebb legyen,
jármát palástolja,
takarja, burkolja,
szabadelvűség leplébe,

vagy „modern“ kereszténységbe;
s észre sem veszi, hogy lelke
betegebb, satnyább lesz egyre,
s őt roncsként dobják a habok,
itt is, ott is sebet kapott;
míg aztán végül
riadtan ébred a valóra,
ha élte végét jelzi az óra,
hogy mindent elveszített,
s iszonyú kínokkal
kárhozatba szédül...

Szegény lelkek!
Én is voltam köztük,
én is jártam velük,
de előbb ébredtem.
A lelkem megretten,
ha vissza gondolok,
hová indultam,
s hová értem volna,
ha Jézusom nem jön,
ha ki nem szabadít!
Kín szívembe hasít,
ha látok lelkeket
játszani a bűnnel,
kik oly könnyelműen
hajtják le fejüket,
s percnyi élvezéért
ó, oly balgatagon
eladják magukat,
eladják üdvüket!

Szeretnék lenni mennydörgés,
vagy száguldó orkán,
hogy elvinném mindenkihez
a Megváltó szavát:
Vigyázzatok!
A bűnnek, a sátánnak
szívetekben, elmétekben
helyet ne adjatok!

Fiatal fejjel,
vétkes játékból
könnyen vettem
magamra a jármot.
S mikor megutáltam,
mikor ébredtem,
szerettem volna megállni,
köteleit szétcibálni,
de jött a sátán, s végigcsapdosott
a kívánságok tűz-ostorával,
az indulat durva korbácsával,
s mennem kellett.
Vonagló lélekkel,
kiégett szemekkel
húztam a jármot,
vonszoltam magam
s fölsírt a szívem...
Sóhajos imával,
szó nélküli vággyal
hulltam a kereszthez,
némán, hangtalan...

...Jézus megváltott!...
Legyen neve áldott!
S én elindultam,
leszek a szolgája,
leszek hírvivője,
élő tanúsága,
hogy felétek harsogjam
az Ő üzenetét:
A bűn zsoldja halál!
Tőle iszonyodjatok
s kegyelmi erővel,
imázó lélekkel,
üdvötöket féltve
hívó testvéreim,
vigyázzatok,
nagyon vigyázzatok!

Az én Pünkösdöm

Szívemre égre nyíló ablakát
szent, áhítatos vággal kitárom,
üde, mennyei lég hadd járja át
belső emberem, egész világom!
Istennek Lelke, te szent, te tiszta,
jöttödöt hívom, jöttödöt kérem,
bűntől irtózva fordulok vissza,
régiről rossz szívemet kicserélem.

Az első Pünkösöd szép volt hajdan!
Új ember lépett a világ elé,
gyarló testben, földi alakban,
de az Úr mennyeivé szentelé.
Krisztus tanúi, az apostolok,
hősi éltüket Urunknak adták,
s míg ölt a bárd, pattogtak ostorok,
egy új világ alapját lerakták.

Én is ilyen Pünkösdre vártam!
Tudtam, hogy jönni fog, Ő ígérte;
hisz lelkemet én is Néki szántam
s Jézus az övét adta helyébe.
Hozott a keblembé égi lángot,
tüzet, mely tisztítja vágyaimat;
s azóta épített új világot:
a föld és ég közé egy nagy hidat!

Követlek, hű Uram, Mesterem.
Lángoló szívvel járok én Veled,
Lelked tüzével mind leperzselem,
mi előtted jó s kedves nem lehet.
Földi életem ne legyen egyéb,
mint égő áldozat oltárodon,
nekem ennyi öröm éppen elég,
hogy Ledeket magamban hordozom!

A nyomor serege

És elindult a nyomor...
Elöl egy anya,
gyermek a karján
s mellette még három.
Mind ártatlan csöppség,
akik nem tudják, hogy
meleg szoba s puha kenyér
is van a világon.

Utánuk egy sírbalépő vándor.
Szegény. Lába inog, keze remeg,
s még sincs pihenése,
csak hajsza az élte, örökös robot,
dolgozni kell, másképp nincs kenyér!
S az öreg robotol. S érzi, hogy egyre
halkul szívverése.

S aztán jön egy árva.
Ruhája rongy. Teste vézna.
A világ kidobta kebléből.
Ó, hideg világ! Az árva néz,
keres... keres egy meleg szívet...
s könny csordul szeméből.

És jönnek még:
vakok, sánták, bénák, tehetetlen aggok,
kik egy falatot
s békés otthont vágnak.
Jönnek a nincstelen lények,
kik az élet igáját húzzák.
Kenyér kell, s nincs kenyerük.
Dermed a test, s nincs tűzhelyük.
Otthon kell! De hol találják?
Keserveik könnyé válnak,
mert ők azok, kik egész létükben
mindig csak vágnak,
mindig csak várnak,
és hiába várnak...

Elindult a nyomor...

Az anya sóhajt: Istenem, segíts!
Gyötrelmes inségemen, ó, enyhíts!
Az agg mondja: Uram, nem kérek sokat,
csak azt, hogy vénségemre boldog nyugtot adj.
Az árva fölsír: édesanyám, hol vagy?
Ó, ölelj magadhoz, keservem oly nagy!
S a vakok, sánták, bénák, nyomorgók
ostromolják az eget,
keblükből kiált az örökös vágy:
otthont kérnek s kenyeret.

Fényes mulatóhoz ér a bús csapat.
Az összetört keblekből sóhaj fakad,
a vörösre sírt szem reménykedve néz
s dőzsölés ajtaját nyitja béna kéz.
Bent a mulatók közt megállnak némán,
a mámoros főket ijeszti e kép;
sok szem felejtí az árván, a bénán
szánalomra induló tekintetét.
De ah, újra megszólal a vad zene,
poharak csörrennek, dúl az alkohol,
s riadtan látja a nyomorgók szeme,
hogy ez az övéknél is nagyobb pokol!

Kidobták őket...

Az ajtóban megáll az ősz vándor,
és síró hangon szánalmat esd:
„Ó, emberek, a Krisztus nevében,
szánjatok meg, hisz sírba száll a test,
a dőzsölés mit használ néktek?
Ha majd a sír szélére léptek,
megérezitek iszonyú fájdalmak között
a mi létünk terhét, mit sok könny öntözött,
és rágni fogja lelketeget a vád,
hogy ti is növeltétek sorsunk súlyát.
Pedig csak morzsákat kérünk; mi az néktek,
kik a kalácsot is lábbal szennyezétek!
Ó, emberek, a Krisztus nevében,
emlékezzetek csak, - s itt elhallgatott,
mert szegény öreget kilökték durván:
„Kotródj innen, ne rongsd a hangulatot!“

És a nyomor serege,
az özvegy, karján gyermekével,
az árva, kisírt két szemével,
a sírba lépő vándor, a bénák, a vakok,
búsan tovább mennek,
s amerre lépdelnek,
becsukódnak előttük az ajtók, ablakok...

Testvérem! Egy közülük
holnap tán hozzád is elér;
s ha Krisztus nevében szánalmat kér,
ha feléd nyúl vézna keze,
testvérem, mondd, mit cselekszel vele?...

Dicsőség!... Békesség!...

Sejtelmes éj... Pásztorok... Betlehem...
Messiásvárók imája nem cseng,
istenkáromló ajkán néma csend,
pihen a bűnös és a büntelen.

De halld csak: zúgás a távolban!
Nézd csak: a pásztornép talpon van!
Tündöklés gyúl ki éj sötétjében,
harsona harsan álmok csendjében,
égi hang hasítja át a léget,
hirdetve Istennek dicsőséget
s békességet az űzött embernek.

Dicsőség?... Békesség?...
Az ember mohón kap utána,
hisz bölcsőjétől ez az álma,
parázló dicsszomj epeszti,
új és új terveket eszel ki,
hogy dicsfény övezze homlokát,
s azt hiszi, hogy ez majd nyugtot ad,
hogy öndicsősége berkiben
lelke majd békében megpihen;
S csalódik, visszazuhan a mélybe,
kik tegnap emelték, ma azok lökték le!

Ó, ember! Lelkednek boldog üdv-nyugalmát
nem az öndicsőség sugarai adják!
Mit mond az angyal? „Dicsőség Istennek!”

Ezt válaszd nemes céljául éltednek!
Borulj a porba hódolón Előtte,
s elméddel, mely a hazug álmokat szötte,
szíveddel, mely táplált gonosz vágyakat,
ismerd el Benne egyedüli Uradat!
Mondj le magadról! Hajoljon meg elméd,
bűnös lelkeddel várd az Ő kegyelmét,
bölcs parancs irányítsa életedet,
s a békességet akkor, így megnyered!

Békesség!... Ó, éhezzük már ezt nagyon
a háborgó vizen, tajtékozó habon.
Vajha megjelenne a zúgó ár fölött,
a szívben, az országban s nemzetek között!
De jaj, nem értettük az égi szózatot,
melyben Isten békéhez utat mutatott,
nem akarjuk a lelkünket kitárni,
nem akarjuk Krisztust a szívünkbe zárni;
nem, nem, az Ő számára nincs helyünk,
tanácsot, életet Tőle nem veszünk.
Hallgatjuk csak rossz szívünket, eszünket,
s ezer bűn, nyomor tép, üldöz bennünket!

Álljunk meg a gonoszság ösvényén,
ébredjünk a halálos ür szélén,
hajoljunk Isten elé bűnvallásra,
táruljon szívünk Messiás-várásra!
Sejtelmes éj... Pásztorok... Betlehem...
Harsona harsog... Fény űz sötétséget.
Dicsőség mennyben! A földön békesség!
Karácsony... Krisztus megszületett néked?

Előre, testvér!

Miért lankadnak a karok, lábak,
miért vágyódnál pihenőhelyre?
A Mesternek még szüksége van rád,
vinni akar dicső küzdelemre.
Félre gyengeség, félre lankadás!
Ennek a sátán örülne csupán.
Ragadd meg zászlónkat, nézd, int feléd:
Csak előre, testvér, Krisztus után!

Lehet, hogy utunk nem visz rózsákon,
lehet, hogy több lesz tépő tövisünk,
s talán földi dics pálmája helyett
durván ácsolt gúnykeresztet viszünk,
de ne fájjon, ne gondoljunk ezzel!
Golgotából nekünk is kijut ám,
ó, hisz erre járt a Mesterünk is, –
csak előre, testvér, Krisztus után!

Ne várd, hogy mindig a menny vesz körül,
ne várd, hogy mindig csak szeressenek,
de te építsd a mennyet. Szeretet,
s hit a szívedből ki ne vesszenek!
Ne légy koldus, ki mindig kéreget,
és minden jót másnál keres csupán,
de te légy jó, a Mester így tanít,
csak előre testvér, Krisztus után!

Igaz, nehéz járni Krisztus útját.
Nehéz a keresztet túrni, vinni,
önmegtagadás, alázat kelyhét
napról-napra újra meg kell inni.
De mi ez mind a gyönyörhöz képest,
ha a szolga szeretve csünghet Urán,
s élvezi a megtett munka örömét? –
Csak előre, testvér, Krisztus után!

Jön az ördög, és kínálja néked
a bűnös élet csábos ösvényét.
Ó, vigyázz, a külső báj takarja
a lélek kárhozatos örvényét!
A bűn útján keservek tanyáznak,
virág hiába nővi be buján,
ne lépj oda, feléje se tekints!
Csak előre, testvér, Krisztus után!

Ha látod tán, hogy oldalad mellől
egy-egy harcostárs rossz útra téved,
miért követnéd őt, miért hagynád,
hogyan a kárhozatba rántson téged?
Ne nézz jobbra-balra, nézd a Vezért,
iránymutatód Ő legyen csupán,
essenek bár el oldalad mellől,
csak előre, testvér, Krisztus után!

Csak előre! A cél nincs messze már,
röpke napunk hamar leáldozhat,
a sírnál letesszük vándorbotunk,
több harcot az élet már nem hozhat.
S mily gyönyör lesz Vezérünk nyomában
belépni a menny ékes kapuján,
örvendj, ó,,! Atyánk ölébe érünk,
csak előre, testvér, Krisztus után!

Égő fáklyák

Világítsatok! A Mester így tanít.
Lángoló lélekkel jöjj hát velünk,
ne kerülgesd a lét sötét útjait,
ha fénykedni oda küld Istenünk!
Értéke csak akkor van életünknek,
ha csipkebokorként lángralobban,
s az Úr maga méltat arra bennünket,
hogy megjelenjen a szent lángokban.

Mi akarsz lenni? Imbolygó gyertyafény,
mit kiolthat az első fuvallat,
s mely gyenge fényét csak akkor szórja ránk,
ha körötte vannak védő falak?
Vagy lámpa, mely ékes, tetszetős, drága,
de egy hideg csepptől szertepattan,
nem mehetsz ki vele az éjszakába,
mitsem ér a zúgó viharban.

Vagy kígyózó villanyfény akarsz lenni?
Mely finom, de önző és oly hideg,
szokott helyéről nem fog veled menni,
s a dermedtet nem melegíti meg.
Mi akarsz lenni? Pillanatfény talán,
kemény köből durván csiholt szikra?
Mely csak a mások fényét veri vissza?

Nézd, igaz hős az Úr kezében
olyan, mint egy lángra lobbant fáklya!
Nem kényes, nem tündöklök tarka ékben,
s annál nagyobb használhatósága.
Sötét éjeken, vészes zivatarban
lobog a fénye, mutat az útra,
meleget áraszt a dermedt fagyban,
lángol, másokat is lángra gyújtva.

Világít és eszköz a védelemre.
Tüze riaszt vérengző vadakat,
reményre éled az éj védtelenje,
ha áldott fénye feléje halad.
Haragvó szélvész lángját ki nem oltja,
csak megnyúlik az, nagyobbra terjed,
gyújtó szikráit még messzebbre dobja,
s tőle sok más is lángra gerjed.

Testvér, légy hát te is egy égő fáklya!
Ne sajnáld, hogy elégsz szent kezekben,
fényed nem lobban e földön hiába,
ha Isten gyújtott tüzet lelkedben.
Csak lobogj, csak lángolj, világíts folyton,
lelked sugári Jézust mutassák,
míg tart az éjszak, semmi ki ne oltson,
sem ezer más fény, sem gonosz vakság.

S ha eljön majd a te idődnek vége,
mikor parázsló csonk leszel csupán,
új fáklyát gyújtson tüzed közelsége,
mert a fény nem szűnhet az üdv útján.
Úrnak fáklyái, hűen lobogjatok!
Részei vagytok egy díszmenetnek.
Árassza fénnel hősi sorfalatok
Jézust, Királyát földnek s mennyeknek!

Én mégis követem!

És szólt a világ:
Ifjú! Jöjj, keblembe zárlak én!
Hagyd Krisztust!... miért is követnéd?
Követésének nagy az ára,
nálam meg a jót ingyen vehetnéd.

Világ, ne szólj!
Mikor én ráléptem Krisztus útjára,
tudtam, követésének mi az ára.
Tudtam, mit adok,
tudtam, mit kapok.
Mindent láttam, mindent mérlegre tettem.
Ó, világ, sose siránkozz felettem!
Te kínálsz a jót, - ingyen?
Hah! Valamikor elhittem,
hogy jót adhatsz, és hogy ingyen adod,
s lelkem tőled csak poklot kapott!
Vidd, vidd a jót, mit ingyen adnál,
találtam én jobbat javadnál!
Nem percnyi, de örökös e jó,
mert ki adja, örökkévaló.
S legyen bár ezerszer nagyobb az ára,
hallgatok csak Jézusom szavára!
Hiába csábítsz hízalgő szóval,
el nem ámítsz a pillanatnyi jóval,
mert kerüljön bármibe nekem,
Krisztust én mégis követem!

Úgy? Követed?

És hogyha megvetnek barátaid,
ha kidob szívéből, ki szeretett,
senki sem marad meg oldaladnál,
elveszted a segítő kezeket, –
mégis követed?

Világ, ne szólj!

Legyek bár mindenkitől megvetett,
dobjon ki szívéből, ki szeretett,
mit bánom én?
E lét terén
Jézussal járok, Ő lesz barátom,
kit elvesztek, benne megtalálom!
Hagyjatok bár gúnnyal magamra,
zokszó nem fog jönni ajkamra.
S bár szívem fájón felsajog,
hogyha magamra maradok.
De vissza bánat! Nem könnyezem,
Krisztust én mégis követem!

Úgy?! Követed?

És hogyha rádszakad tengernyi baj,
ha könny áztatja minden léptedet,
ha kétségek és gondok árja
feléd tör, hogy szívedet tépje meg, –
mégis követed?

Világ, ne szólj!
Ha rám szakad tengernyi baj,
ha sorsom lesz bús-könnyes jaj,
épp akkor kihez mehetnék?
Vigaszt tán tőled vehetnék?
Mit tudsz adni a bánatos léleknek,
kit gondok, kétségek árja tépett meg?
Mit tudsz adni? Koldus vagy magad,
s jaj annak, ki hallgatja szavad!
Jaj annak, ki vigaszt nálad keres,
mert reménye csak csalódást szerez.
Világ, én ismerem hazugságod,
világ, én tudom, mi várna rám ott.
Menj, hiába beszélsz nekem,
Krisztust én mégis követem!

Úgy?! Követed?
És hogyha rádtörök hatalmammal,
kínba, gyötrelembe hajtom fejedet,
megfosztalak mindentől, mi kedves, szép,
ha elsorvasztom testedet, lelkedet, –
mégis követed?

Világ, ne szólj!
Itt állok, törj rám hatalmaddal,
jöjj bár felém pokoli haddal,
felveszem a küzdést, mert érzem,
mellettem áll dicső Vezérem!

Rajta hát, kezdődjék a harc!
Elöttem megy az égi arc,
Őt nézem és nincs gyötrelmem.
Sebem vérzik? - Nem érzem!
Erőm elfogy? Kezem remeg?
Lezáródnak már a szemek?
Jól van! Legyen! Vesszen mind!
Lelkem ég felé tekint,
oda húz, oda von, oda emel,
hol vár reám hű Atyai kebel,
bősz harc után a nyugalom,
munka után a jutalom.
A percnyi küzdés örök jutalma!
Félre, világ! Mit állsz utamba?
Kínzol? Gyötörsz? Vedd, ami tiéd!
Nézd, amit adtál, mind szórom eléd!
Vidd, vidd, ó, vidd minél tovább,
lássam csak Jézusom nyomdokát,
mert ha rám is törsz hatalmaddal,
ha kínzol is pokoli haddal,
árthatsz-e nekem?
A gyötrelmeken
s ezernyi vészeken át
köszönt a lelkem jobb hazát!
Világ! Tégy bármit is velem,
Krisztust én mégis követem!

Építsd a bárkát!

Lendüljön karod nemes munkára,
feszítsd meg puhára ernyedte izmaid!
Meg kell mentenünk ezt a világot,
vagy vele szenvedjük poklok kínjait!
Mert úgy van, mint volt Nőé idejében...
A bűnnek zsoldja mindig csak a halál,
Isten ítélete ez és jaj annak,
ki menedéket nem keres, nem talál.

Nem hallod a zúgást?
Nem látod a veszélyt?
- Tekintsz az égre, s azt mondd: derűs.
Bárkaépítőkön kacagsz egy nagyot,
félrerugod utadból szerszámjukat:
szegény vakbuzgók, ti csak dolgozzatok!

Nem hallod a zúgást?
Nem látod a veszélyt?
- Nézd a talajt, melyen ma még állsz
s büszkén mondd: jól megépítettem!
Nem söpör el, nem taszít le róla,
bármily vihar dúljon is felettem!

De add csak a kezéd! De jöjj csak velem!
Nézd csak, nézd a mélységek zsilipjét!
Látod, mint feszegetik bűnös kezek,
hogyan fölszabadítsák poklok vizeit!

Sistereg, morajlik, iszonyún hömpölyög
a pusztulás szennyes, véres folyama,
zsilipjét kegyelem bezárva tartja még,
de hévvel döngeti gonoszság hada.
Itt-ott rést ütöttek már.. szörnyű erővel
csapott ki az ár, és pusztít és rombol,
alámossa békés élet alapjait,
s közel az idő, hogy összeomoljon.

Nem hallod a zúgást?
Nem látod a veszélyt?
Alulról közeleg, sötétből tör elő,
medrét nem Isten, emberek készítik
s a rombolás zsilipjét ezren és ezren
önzéstől vakultan tépik, feszítik!
Jer hát! Mikor jössz? Nagy idők jeleit
vedd fontolóra, mert elsöpör az ár;
s ó, jaj, ha elmerülsz, bárha látnod kell,
hogy a bárka tőled nem is messze áll!...
Mert épül, a bárka épül már régen,
az Úr parancsát vannak, kik követik,
kik szembeszállnak rombolás hadával,
s éltükkel a végveszélyt késleltetik.
De te is jöjj! Építsd, építsd a bárkát!
Légy egy darabja mentés eszközének,
találjon oltalmat benned is a jó,
légy egy torlasza a bűn zsilipjének!

Építsd hát a bárkát,
az Isten országát!
Csak ez ment meg téged,
s az emberiséget
csak ez tarthatja meg!

Elmúlik a tél!

Mily sivár, mily letarolt a táj.
Ékét elveszíté a föld!
Ilyenkor a bú is jobban fáj,
az arc is komorabb színt ölt.
Elménkbe nyilal a gondolat:
Vajon mindaz, mi most nem él,
arathat-e majd diadalmat,
s vajon elmúlik-e a tél?

Elmúlik-e? Jaj, ha nem múlna,
ha örök fagy dermedtene,
s alvó sosem ébredne újra, –
Ó, e lét mily fájó lenne!
De felénk int nyájas napsugár,
Isten hatalmáról beszél,
halld csak, halld, füledbe mit súg már:
Bízzál, hisz elmúlik a tél!

Nyugodjon meg hát riadt szíved,
ha csupa zord fagy ömlik rád,
a jégen törjön át a hited,
az Úrtól várj izzó szikrát.
Ha szeretet-tűz nem melenget,
ha arculcsapdos hideg szél,
ha a fagy nehezen is enged,
bízzál, hisz elmúlik a tél!

Ha látsz közönyös embert, sokat,
ne hidd az alvást öröknek,
nézd a hó alatt bújó magokat:
egyszercsak virágba szöknek!
A lelkeken is van hatalma,
a szeretetnek, amely él,
s ha nem is látszik még jutalma:
bízzál, hisz elmúlik a tél!

Egy sugár még tavaszt nem adott,
de te mit se törődj vele,
nézd Jézust, a lelki napot:
mindig árad szeretete.
Ezt kell tenned; ez hivatása
annak, ki Vele útra kél,
s felhangzik áldott biztatása:
Bízzál, hisz elmúlik a tél!

Ha úgy érzed, hogy életedben
elfagyott már minden virág,
letarolt mező csak szemedben
az egész hideg, zord világ,
örömet vágysz, de szíved nem lelt,
mert mindenben halált lát, fél.
Isten kegyelme életre kelt,
bízzál, hisz elmúlik a tél!

S ha sírhant előtt tör meg lábad,
mely mindent elnyel, eltemet,
a keresztet nem bírja vállad,
s leteszed, végképp leteszed,
emlékezz rá örömujjongással:
ki Jézusban hisz, örökre él,
jő a Király kúrtharsogással,
s akkor maj elmúlik a tél!

Fohász

Kicsiny hajócskám szirtek közt halad,
s ó, immár leáldozóban a nap.
Remegve húzom tovább evezóm,
ám a part előtt elhagy az erőm,
s szemem az égre emelem:
Hogyha jön az éjszakának árnya,
takarjon be kegyelmednek szárnya,
állj mellém, ha gond vihara támad,
segíts vinni nehéz keresztfámat,
légy Te velem, jó Istenem!

Vergődöm porban, szárnyam megtörve,
a lelkem beteg, a lelkem törpe.
Mikor gonosz vágyak rámrohannak,
érezem, alattam mélységek vannak,
s szemem az égre emelem:
Hogyha jön a bűnök támadása,
ne engedj, ó, hullni szennybe sárba.
Add, hogy tudjak Hozzád felrepülni,
ne hagyd lelkem mélyre elmerülni,
légy Te velem, jó Istenem!

Útra keltem pogány Egyiptomból,
mikor szavad felrázott álmomból
de a világ hada ím fut felém,
ígéret földjét el nem érhetém...
szemem az égre emelem:

Vezess, vezess túl a bösz hullámon,
tengeren át gázolhasson lábom,
ellenségem Tőled el ne űzzön,
feléd menjek vizen, avagy tűzön,
légy Te velem, jó Istenem!

Nehéz megállni annyi harc között,
mindenüvé gyűlölet költözött,
édes méreggel teli a kehely,
mit nyújt sokszor a testvéri kebel,
szemem az égre emelem:
Taníts, taníts, ó, szeretni híven,
gyűlöletet ne ismerjen szívem.
Taníts rosszat jóval viszonzni,
testvérért magamat feláldozni,
légy Te velem, jó Istenem!

Tudom, le kell mindenről mondanom.
Vágy-szomjamat nem szabad oltanom.
De nem is kell más élvezet nekem,
járok örömmel szent ösvényeden,
s szemem az égre emelem:
Ha ügyedért mindent feláldoztam,
ha éltetmet oltárodra hoztam,
ha a lelkem teljesen elárvul,
örök üdvül örök boldogságul
légy Te velem, jó Istenem!

Jézus a Megváltó

Ha ismersz embert, ki keresve néz,
tárul-e feléje megmentő kéz,
ki egyedül áll nagy fájdalommal,
szívéből a hit már csaknem kihál,
ne hagyj kétségben, vigyj reményt hozzá,
mondd meg, éltét ki teheti jobbá,
mondd: nem lehet más üdvnek adója
csak Jézus, a világ Megváltója!

Mily sokan kapkodnak oly hasztalan,
s azt hiszik, az üdv már birtokukban van,
de semmi az, mit kezük szorongat,
üdvöt ez nékik sehogysem hozhat,
mert keret, forma nem lehet elég,
mi emberi, azt hamar éri vég
csalódik mind, ki ez utat rója,
csak Jézus a világ Megváltója!

Boldogulást keres minden ember,
nyugtalanul mozog, mint a tenger,
mohó vággyal néz mind az aranyra,
tülekszik hozzá, másokat marva,
s ha kezében van bármily nagy tömeg,
lelkét égeti a vágy, még többet!
Az arany fényét bárhogy is szórja,
csak Jézus a világ Megváltója!

Az arany körül három folyam van:
verejték, könny s vér csörgedez ottan.
Jajos sóhajok, iszonyú átkok
nőtték be buján mindhárom árkot.
Ne erre, ó, ne erre, emberek!
Üdvöt találni itt úgysem lehet.
Hallgassatok már az égi szóra:
csak Jézus a világ Megváltója!

Hisz láthatjuk már, nem lehet egyéb,
csak Ő általa lesz boldog e lét,
annak életéből áldás árad,
ki cselekvője az Ő szavának.
Nincs más módunk a megmaradáshoz,
látjuk, a többi mind pusztulást hoz,
ez az igaz évezredek óta:
csak Jézus a világ Megváltója!

A bűn lavinája egyre terjed,
rendíti alapját pilléreknek,
inog az emberiség nagy műve,
riadtan rettegünk: mikor dűl le,
s hiába jön a tudósok serge,
hiába állnak népek fegyverbe,
emberi erő már meg nem óvja! –
Csak Jézus a világ Megváltója!

Ne légy hát néma, ki ezt már tudod,
kinek az üdv osztályrészüln jutott,
jer, tömörüljünk egy nagy táborba,
a Krisztus Jézusban eggyé forrva
s harsogjuk bele a bűn-zsivajba,
a rettegésbe, átokba, jajba:
Nincs más, üdvös életnek adója,
csak Jézus, a világ Megváltója!

Menny és föld

A menny tiszta boldogság hona,
a menny a jóság szép erény,
a menny üdvözültek tábora
az Isten királyi székhelyén.

S a föld?... A föld átkok színtere,
a föld a pokol bús kapuja,
melyet könnyel, vérrel hint tele
a sátán, gonoszság ura.

Csüggedt szemem a nagy űrt nézi,
mely a menny és föld között terül,
vágó lelkem kutatja, kérdi:
menny és föld mikor, hogyan egyesül?

S meglátom Jézust és keresztjét,
megváltotta az embereket;
s a keresztből, melyre szegezték,
hidat épít, mely mennybe vezet.

Szívembe új élet költözött,
ajkam zeng égi üzenetet;
halld, világ: menny és föld között
összekötő híd a Szeretet!

Kire vársz még?

Ki bolyongsz a térben üres lélekkel,
s magasba visz, majd földhöz ver a szél,
jer, hallgasd meg, angyalkar mit énekel,
s boldog életnek minő hangja kél!
Meváltó született! Jézus földre jött!
Benne a lelked üdvét találja,
kire vársz még? Ó, fogadd, fogadd el Őt,
s nem leszel kivert, bús, szegény árva.

Szívet vizsgáló álmatlan éjszakán
úgy eped, úgy vágyakoz a lelked,
s hiába jön új nap, bőség-aszatalán
vágyaid célját meg sosem lelted.
Keresel, kutatsz. Mit? – magad sem tudod,
indulsz és megállsz, csüggedsz és remélsz...
Kire vársz még? Nézd, eljött már Krisztusod,
boldog csak úgy leszel, ha vele élsz!

Vártál már sokszor. Boldog reménységgel
örültél, hogy célodat eléred,
de ó, jaj, látnod kellett, miként vész el
s fullad csalódásba sok reményed.
Romokon vonszolod tovább életed,
égő szemed messzeségbe tekint, –
kire vársz még? Csak Jézus, csak Ő lehet,
ki által a szív élni kezd megint.

Úgy érezted sokszor, hogy a boldogság
ott van közel, néhány lépés csupán.
Jaj, irigy kezek csak most el ne lopják!
S szaladsz, mint gyermek délibáb után.
S ha odaérsz, hol előbb látni vélted,
két kezed a semmit öleli át!...
Kire vársz még? Megcsal minden reményed,
ha elkerülöd Isten szent Fiát!

Ne várj tovább! Nézd, kik Őt elfogadták,
új örömet, új életet nyertek.
Csaló vággyal telt szíved Néki add át,
s így beszélj: Itt van, Uram, szenteld meg!
Jártam, bolyongtam, kerestem, kutattam,
bűnömön kívül nincs semmi másom,
eléd borulok örömáradatban,
Te vagy, Jézus, Üdvöm, Messiásom!

Kinyílt egy ibolya...

Az ébredő földből
zöld levélkék nőttek,
s zöld levélkék között
üde életkedvvel
kinyílt egy ibolya...

Úgy el tudlak nézni, te kis virág!
Szemem rátapad hamvas arcocskádra,
amely életet lehel a halott világba,
és fürdik boldogan,
ujjongó örömmel
a tavaszi sugárban.

De tudod-e, hogy az a napsugár,
amely most életre hívott,
amelytől most életet kapsz,
egyszer gyilkosod lesz
és örökre elhervaszt?
És tudod-e, hogy az a kéz,
amely most féltőn gondoz,
ezt csak azért teszi, hogy egykor,
ha teljes pompádat eléred,
kegyetlenül leszakasszon!
Nem, nem, te mindezt nem tudod,
jövődöt te nem boncolgatod,
és nem is sejtéd, mit rejt a holnap,
nem aggódsz fölötte, nem rettegsz tőle, -
te nagyon boldog vagy!

Nem úgy, mint mi, titkot tudni vágyók,
kiket gyilkol a tán csak képzelt rossz jövő,
és elemészt a holnapok gondja,
melyek e rövid földi létben talán
sohasem virradnak ránk.

Taníts minket, te kis ibolya,
hogy bizzuk magunkat Alkotónkra,
tegyük a jelenben a legjobbat,
boldogítsunk másokat, nem lesve a bért,
és mi is nagyon, nagyon boldogok leszünk!

Krisztus az Út!

Vijjgó vészmadár sikong a Föld felett,
hol milliók vergődnek gyilkos hínárban,
bölcsek töprengenek: szabadulni hogy lehet,
hogy itt ne vesszenek a pusztító árban,

Mindegyik kutat,
hol talán utat,
keres mentséget,
vár segítséget,
a lelkek epednek,
enyhülést keresnek,
mert érzi már, hogy a pokol útját járják,
érezik a lelkükön a sátán igáját,
szabadulni akarnak, de nem tudják, hogyan,
megmentőt keresnek, s nem tudják, hol van.

Már ezer ösvényt végig jártak,
már ezer módot megpróbáltak,
keresték itt, keresték ott,
de ami után lelkük vágyott,
meg nem találhatták,
hiába kutatták,
képzelt örömeik kinná váltak.

Ledobni a lélek bilincseit,
élni az élet szép kincseit,
fölemelkedni a porból, a szennyből,
érezni már itt egy részt a mennyből,
kiszökni a nyomorúság börtönéből,
napfényre ébredni a gond éjjeléből,
szabadságot, boldogságot, békességet!
Ezt várják, ez után sóvárog a lélek!

Krisztus az út! Más minden hasztalan,
minden más út, mód csalódásba visz,
de annak mennybevívő útja van,
ki Jézust követi, ki Benne hisz.

A világ keresgél, próbálgat,
helyzete jóvá miként válhat.
Ő, ébredjünk már tiszta öntudatra,
ne lépjünk többé a hamis utakra,
ne hanyódjunk már a bűnök éjében,
lássuk már Krisztust a maga fényében,
lássuk meg, hogy csak Ő az Út egyedül,
amelyen át a lelkünk megmenekül,
amelyen megújul, jobbá lesz lényünk,
amelyen így a dicső célhoz érünk.

Krisztus az Út!
Hallja ezt meg mind, ki keres, kutat,
jőjj embertárs, járjuk ezt az utat!

Követlek, Uram!

Egyszer, ó, Uram, én nagyon megijedtem...
Amint e létben vígan lépegettem,
azt hittem, nyomdokodon járok,
azt hittem, Téged lát a szemem,
azt hittem, mindent, mit csinálok,
az örök üdvöt hozza nekem.

S e hitben egy kissé elszenderedtem...
De azért nem álltam meg, tovább mentem,
valaki megfogta kezemet,
láttam: valaki járt előttem,
valaki húzott, vonzott, vezetett,
s boldogan karjaiba döltem.

Éreztem, két keze erősen fon át...
S ekkor, mint valami rém-homályon át,
reá néztem... a szent arcod helyett
sátán vigyorgott rútul felém!
Ó, hát néki adtam én kezet?
Ó, hát én e gonoszt követém?!...

Kitéptem szívemet rontó kezéből,
nem maradt rajta semmi az övéből,
s futottam vissza, vissza oda,
hol nemrég még tisztán láttalak,
s enyém lett a kegyelmi csoda:
én Jézusom, megtaláltalak!

Most vallom boldogan: Követlek, Uram!
A szavad parancs, utad az én utam,
de engedd, hogy minden órában
közelről lássam szent arcodat
s tekinteted fénysugarában
vívjam hűen győztes harcomat!

„Mitsem ér az élet“

Fiatal volt. Alig húsz éves diák,
de rég magán hordta a bűn-igát,
végigtarolta az élvek mezejét,
megkóstolta a bűn borát, kenyerét.
De jaj, egyszer megérezte, hogy mérge ez,
mérge, mely pokoli kínokat szerez.

Ott ül magányos diákszobájában
egy ködös, borongós hétfő-hajnalon,
az élvek íze ott ég még szájában,
kalap, kabát ott hever az asztalon.
Most jött haza tivornyás éjszakából,
az ördög poharát fenéig itta.
De most már felébredt mámorából,
szép álmát a valóság szétszakítja.

„Ó, hát csak ez, csak ennyi az élet?
Hát már leéltem minden jót, szépet?
Nincs több? Nincs már semmi, mit nékem adna,
csak ez? Csak ennyi? Ennek is mi haszna?“

Így kérdez az ifjú s lelke háborog,
undort érez, mikor multjára gondol.
Agya lüktet, szíve hevesen dobog,
benne csalódottság vihara tombol.

„Utálat, undor, - mindig ez a vége!
Bűnös életnek bűnhődés a bére!
Minek űzzem tovább a délibábot,
minek nyögjem tovább e bús rabságot?
Mit adott eddig az életem,
mit adott sok bűnös éjjelem,
tivornyás orgiáktól mit várhatok?
Semmit, semmit! Csak undort, utálatot!
S mit adhat, ha száz évig is élek?
Eh, cimborák! Mitsem ér az élet!“

A szegény, meggyötört rabját a gonosznak,
másnap halva találták cimborái..
Önkezével lőtte át ifjú szívét,
mert nem tudott e léttől több jót várni.

Ó, és hány ifjú bolyong még e létben,
aki előtt semmit sem ér az élet,
hány ifjú hord gyilkos tört a szívében
és hánynak a bűne lelket ölő méreg!
Ki tanítja meg ezeket élni,
ki tanítja meg szebb, jobb úton járni,
ki segít nekik bűn-béklyót széttépni,
hogyan lelkük tudjon magasabbra szállni?

Hívó ifjúság, e munka reád vár!
Jöjj hát menteni az ifjú lelkeket,
ragadd meg azt, ki a pokol szélén jár
s hozd Ahhoz kitől nyerhet szebb életet.
Jöjjetek ifjak, kik Krisztussal jártok,
tegyetek bizonyosságot a Mesterről,
hogy vele élve, sok gyönyört találtok
s rajta kívül nem tudtok jobbról, szebbről.

Jöjjön az, kinek mitsem ér az élet,
kit koldussá tépett a bűn örvénye,
Krisztusban talál csak igazi értéket,
benne van e lét legdrágább eszménye.
Ha láttok ifjat csüggedően, leverve,
kinek a bűnös élv gyilkoló méreg,
álljatok mellé, örömmel hirdetve:
Krisztusban, Krisztussal gyönyör az élet!

Ott van az Úr!

Mikor vad orkán zúg körötted,
s védőn nem áll senki mögötted,
lelkedben sikolt a félelem,
vesztedet látva bőszen tengeren,
ne állj meg tornyosuló árban,
pihenhetsz majd biztos menvárban,
evezz bátran a gyenge sajkán,
mert a vizeknek túlsó partján
ott van az Úr!

Aggasztanak sötét fellegek,
kínokkal töltik meg kebledet,
gondok zuhataga ömlik rád,
elfojtva minden remény-szikrát,
de csak föl a fejjel, testvérem,
bármily nagy gond és bánat érjen,
bizzál! Felhőn túl derűs nap van,
a vészek mögött, minden bajban
ott van az Úr!

Ó, nem szabad remegned gyáván
az élet küzdelmeit látván.
Ha kereszt súlya rád nehezül,
emlékezz: nem hordod egyedül!
Van segítség kereszthordásban,
részesülsz te támogatásban,
csak a kisebb terhet emeled,
mert hol kereszted legnehezebb,
ott van az Úr!

S ha összeomlik ezernyi terved,
mikből a léthez kedvedet nyerted,
csalódások pörölyként érnek,
véget vetve hitnek, reménynek,
ne roskadj csüggedés porába,
ne állj kétkedők táborába,
mert hol legtöbb reményed vész el,
a romok között, áldó kézzel
ott van az Úr!

Csak tarts ki hűen Jézus mellett,
építsd a hont, a jobbat, szebbet.
Légy lelkes munkása Uradnak,
ha bért most érte nem is adnak.
S ha összeroskadsz erőtlennül
és félsz, hogy a lelked elmerül,
vigyázz, hogy hited megmaradjon,
mert, hogy néked új erőt adjon,
ott van az Úr!

S ha bevégezed futásodat,
ne hallja senki sírásodat,
hisz a halál nem veszteséged,
csak megnyitja a kaput néked,
s örök hajnalon, ha új nap támad,
köszöntheted majd üdvhazádat!
Ne sírj hát e lét elmúlásán,
mert túl a sírnak éjszakáján
ott van az Úr!

Péter könnyei

„Uram, nem, az nem lehet,
hogy én megtagadjalak!
A többiek tán megtehetik,
ha életük kedvesebb nekik,
ők mind elfuthatnak,
de én, Péter, a Kószikla,
én el nem hagylak!“

„Péter, Péter!
Ha víz alámossa,
hullám ha csapdossa,
megrendül, meginog
még a kószikla is!
Zúg felénk áradat,
gonoszság tengere,
s ha küzdesz is vele,
mégis majd elragad...
Bizony mondom néked,
ezen az éjjelen
háromszor megtagadsz!
Engemet, Uradat,
háromszor megtagadsz.“

„Ó, Uram, hogy lehetne az?
Veled jártam hűségesen,
voltam a dicsőség hegyén,
voltam örvénylő vizeken,
mindenütt, hová vezettél,
mindenütt, hová küldöttél;
Uram, hogy lehetne hát az,
hogy most elhagyjalak,
hogy megtagadjalak?
Nem, nem, ez nem lehet!
Börtönbe, halálra,
Uram, veled megyek!“

És jött Júdás.
Jézust elfogták.
A tanítványok elszéledtek.
De ott, messze a csoport mögött,
a pálma, s olajfák között
egy férfi jó.
Megismerjük az éji homályban:
Péter ő.

„Ó, a gyávák!
Hogy elszéledtek mind!
Mikor jött a sereg,
mind remegett!
Védelmére kardot
egyedül én rántottam,
s most is im itt vagyok
egyedül.

De amint mondtam,
én el nem hagyom,
én követem,
akár a börtönbe,
akár a halálba,
végig követem!“

A főpap udvarán
összegyűlt a tanács
Jézust elítélni.
S íme, ott hátul,
szolgák tűzénél
Péter is melepszik,
s amint a többiek
szemüket rászegzik,
szíve zakatol már,
és kezd félni.

„Jaj, ha megismernek,
hogy Jézussal jártam,
jaj, ha megtudják,
hogy tanítványként
Őt szolgáltam!
Miért is jöttem?
A Mesterrel
a többieknél jobban
miért is törődtem!
Most elfoghatnak,
s Jézus nem segíthet,
hiszen Ő is fogoly!
Ennyi ellenség közt
jaj, ha megismernek!“

És megismerték.
Háromszor megismerték.
S ő háromszor megtagadta
Urát és Mesterét...
Ekkor néz rá Jézus.
Szemük találkozik,
s Péter, a megingott szikla
kirohan a házból
keservesen sírva!...

*

A Főpap udvarán,
Jézust ítélok közt
mi is sokszor vagyunk,
s meghúzódunk gyáván
a bűn szolgálóinak
barátság-tüzénél
s félve hallgatunk.
Jézust gúnyolja,
megkötözi, halálra ítéli
a világ serege.
Egy rész keresztre szegezi,
durván kivégezi,
más meg koporsóba zárja,
templom-koporsóba.
Mi látjuk, érezzük:
Szólni kellene,
tenni kellene,
s mégis hallgatunk,
veszteg maradunk.

s nem háromszor,
de százszor is
megtagadjuk a Mestert,
mert félünk, hogy szavunkért
ránk támad a világ,
s ellök bennünket
baráti tüzétől,
s kidob udvarából.

A Mester csak néz minket
s ó, e tekintet
vádoljon, intsen
engem is, téged is
s hűtlenségünkért,
Krisztustagadásért
szökjön arcunkba
szégyennek pírja,
marjon és égessen,
s Péter könnyeivel
sírjunk keservesen!...

Uram!

Éltem az életet, mint madár a lében,
fiatal szárnyakkal szálldostam tova,
szemem nem látott gátat, mely élém lépjen,
s nem tudtam, hogy hajt szolgaság ostora.
Azt hittem, szabad vagyok, nincs úr fölöttem,
azt hittem, élek, mint kedvem akarja,
azt hittem, nem állnak parancsok körültem
s minden-minden csak vágyamat takarja.

Pedig ó, szörnyű rabságnak átkát hordtam,
mely húzta lelkemet mindig csak lejjeb,
s e rabság bilincset magam kovácsoltam,
midőn bűnre vágytam, hogy gyönyört leljek.
Volt parancsolóm s poklok felé vezetett,
rút szenvedélyek uralták életemet,
lelkem szabadságot hiába keresett,
bűnök béklyója gátolta léptemet.

S amint süllyedtem kárhozatos utamon,
felismertem életem gyalázatát,
víg hang helyett jajszó hallatszott ajkamon,
s éreztem; e jajszó tisztult vágyat ad.
Megállni! Visszamenni poklok útjáról!
Megállni! Széttépni átkos bilincset,
s kiszabadulni a bűnök igájából,
mely elvon tőlem minden égi kincset.

És vége lett a rabságnak, de ah, hogyan?
A Te véred árán, drága Jézusom.
Új életet nyertem a Te halálodban,
bűnök pusztulnak, erény nő romjukon.
Ó, akkor megtelt az én szám nevetéssel.
Ó, akkor vigadtam én, ki rab valék.
S szívemből e nagy öröm sohasem vész el,
ez lesz koldus-sorsomon királyi ék.

Megváltottál! Szabad vagyok! – De, ah, nem, nem!
Uram! Ím lábadhoz omlík gyermeked,
reád néz e két szem, szavadat figyelem,
s szolgádként járom élted útját Veled!
Rab voltam, s most indulok dicsőbb rabságra,
drága Jézusom, felveszem igádat,
s hordozom, viszem, nyomaiddban járva;
érezem: belőle égi gyönyör árad.

Uram! Könyörülj meg erőtlén szolgálodon,
add, hogy élted fénye legyen szent szavad!
Uram! Vezérelj, hogy lelkem is ott járjon,
hol szent erények nyílnak kereszt alatt.
És nem kell más. A Te igád gyönyör, élet,
érte a bűnt öröm elveszítenem,
poklok szélén is a mennyet érzem Veled,
Megváltó Jézus! Én Uram, Istenem!

Üdv a Királynak!

Üdv néked, Jézus, lelkünk hős Királya,
nagy győzelmednek tanúi vagyunk,
bár sirt vágta néked kemény sziklába,
Téged mégis mindenütt láthatunk.
Magánál jobbat, tisztábbat, nemesbet
nem akar túrni a bűnös világ,
ezer kereszten halálra sebeztek
s Te mégis élsz, s lelkünk Téged imád.

Üdv néked, ki értünk a földre jöttél,
s magadra vetted a bűneink terhét,
mint nagy Úr, koldusokhoz beszöktél,
megnézni a bajt s szívünk keservét.
Kérdezted: mi fáj, akarsz-e gyógyulni?
Fekélyes Lázárok mi, rád néztünk,
s nem tudtunk mást tenni, csak leborulni
és sírni azért, hogy törődsz velünk.

Csodálva nézünk, hogy osztod sorsunkat,
a testbe zárt lélek vergődését,
szabad lehettél, de bús rabságunknak
megízlelted minden szenvedését.
Tudod, milyen a könnytől ázott kenyér,
Téged is elöntött a verejték,
ó, nehéz, nehéz volt az élet-szekér,
pogány bűneink jól megterhelték!

Üdv néked, Király! – Szégyelljük magunkat,
hogy két évezred folyása alatt
el nem készítettük úgy hajlékunkat,
hogy jól érezhessed nálunk magad.
Jaj, hová is vigyünk, hová vezessünk?
Mindenütt ott a régi, átkos szenny.
De kegyelmezz, Urunk! Maradj mellettünk!
Sötét világunkból, ó, el ne menj!

Üdv néked, Király! Testvéreim, gyorsan
jertek, csináljunk Jézusnak helyet!
Feltámadott Ő, s élni akar mostan,
igényli az én s a te szívedet!
Királyunkhoz nem illik kicsinyke tér,
méltósága betölt száz világot,
hódoljon előtte, mind, ki benne él,
szórjunk útjára pálmát, virágot!

Nincs nagyobb nála, Ő a dicső Vezér;
megívta érettünk a nagy csatát.
Csak rajta! Nyomában lelkünk égbe ér,
hol üdvvel várja Ő hű csapatát.
Jertek, álljunk eléje e nagy napon,
szálljon az ének s szívünk imája,
zúgjon fel bizonyágtevő ajkakon:
üdv néked, Jézus, lelkünk Királya!

Vasárnap hajnali zsoltár

Néma még a város.
Behunyt szemű házak
a zárt kapuk mögött
virágba öltözött
új hajnalra várnak.

Isten dalosai,
éneklő madárcák,
ébredő hajnalban,
kedves háladalban
az Alkotót áldják.

Hová indulsz, aranyos napsugár?
Pályádon vajon mit fogsz találni?
Hajnaltól alkonyig rövid az út,
e bús földről hová fogsz majd szállni?
Tiéd a térnek végtelen síkja.
Láttál minket az idők kezdetén,
s felhő-gyászruhát öltél magadra
sokszor, mert baj volt lent, a föld terén.
Sugáرزol dúsan meleget és fényt,
földi létünk mégis sötét, hideg,
mert ez a mi bűnös tragédiánk:
Napsugárban is fagnak a szívek!
Te mégis mindennap újra kezded
értünk vívot örökös harcaid.
S én hiszem, hogy fagyott rögök alól
életre hívod szebb lét magvait.

Mert nézd most, amikor Te elindulsz,
egy hívő lélek is útra készül;
Jézus nevében fénysugárrá lesz,
melytől bánat oszlik, élet szépül.
Az új hajnal új vágyakat hozott:
Szolgálni sírónak, szenvedőnek,
hirdetni meglátást, üdvöt, hitet,
erőt vinni bűnnel küzdőnek.
Várj egy kissé, aranyos napsugár,
együtt indultok mindjárt nagy útra,
csak elzengi hajnali zsoltárát
szívének melegcsengű húrja:

Vasárnap reggel. Uram, gyermeked
hálaoltárt épít itt lent Neked.
S oltár mellől reád néz két szemem,
s Téged dicsér szárnyaló énekem!
Kitárom lelkem égi ablakát,
köszönöm, Uram, éltem hajnalát,
köszönöm, hogy szeretsz s tiéd vagyok,
s kegyelmed nekem oly sok jót adott.
Tiéd a szívemnek minden vágya,
Te vagy éltem célja, boldogsága,
amerre megyek földi utamon,
szent nevedet áldom, magasztalom.
Elindulok, mert Te küldsz, Te vezetsz,
megyek szenvedőkhöz, betegekhez.
Boldog vagyok, hogy Te fogod kezem,
hogy Te is eljössz, Jézusom, velem.

Te látogasd meg a betegeket,
áradjon át rajtam szereteted,
legyek én is olyan, mint napsugár,
mely ahová megy, amerre csak jár,
egyformán osztja fényét, melegét,
s keresi a föld minden gyermekét.
Hadd legyek szózat néma éjeken,
legyek mentőöv vészes tengeren,
tikkasztó pusztán legyek a szikla,
melyre vessződ sújt, forrást fakasztva.
S ha hozzám jön, kit lelki szomj éget,
lelje forrását élet vizének.

Hívsz s én megyek építeni gátat,
hol bűn folyama vészesen árad.
Hívsz s én megyek! Jajok és sóhajok
hol felsikoltnak, én is ott vagyok,
s gyógybalzsamul nyújtom kereszteted,
hogy a bűnösök el ne vesszenek.

Hívsz s én megyek! Szegények és árvák
göröngyös útjukat búsan járnak;
megyek s boldog leszek, ha egy rögöt
gyötrelmes útjukból félrelökök.
Hívsz s én megyek!... S ha nagy küzdelemben
gyenge lelkem vergődik sebekben,
csak annyi erőt adj, Uram, nekem,
hogy hozzád felemeljem két kezem,
s imádkozni tudjak a hegytetőn
azokért, kik lent küzdenek dicsőn!

Vasárnap reggel... Uram, kereslek.
Lépteimet most is Te vezessed!
Áldott vagy, Jézusom! Áldott neved!
Formáld áldottá földi létemet!
Kegyelmedből erőt nyer a létem,
zsoltárt zengek Neked hálatelten,
s vívom a harcot, a küzdelmeket,
mint legboldogabb kicsiny gyermeked.

Induljunk hát, aranyos napsugár!
Lelkem előtt világos az út már:
Fönről jövünk, mint égi követek,
hű Urunk most e földre helyezett,
áradjon hát szét a melegségünk,
míg az alkony ki nem oltja fényünk!

Virrad-e már?

Sötétség fonja át a lelkeket,
gyötrelmes kínokat árasztva szét;
halálba lök százaka, ezreket,
gyilkoló gázokkal telve a lég.
A döbbenő kétség vasbilincse
béklyóba szorítja a lábakat,
nincs napsugár, amely fényét hintse
s elűzze az ijesztő árnyakat.

Sötétség! Rémület! A szív bénul,
a lélekre a bűnök átka száll,
a víg ajak fájdalomba némul,
a gyász, az éj mindenkit megtalál.
Milliónyi szem néz az égre,
sóvárgó szemmel üdvös fényre vár,
s megállunk mi is, kétség közt kérdeve:
„Sion órallója, virrad-e már?“

Virrad-e, tündököl-e már fénye
Isten városának s Ő népének?
Fény, mely az embert rossz úttól védje,
s üdvöt mutasson szegény lelkének.
Mert fény kell, világosság e földnek,
hisz a bűn-éj nyomán a halál jár, –
s mécseseid mégsem tündökölnék?
Sion órallója, virrad-e már?

Elő a lámpákkal! - De ah, mit ér,
mit használ a sok-sok díszes lámpa,
ha a rossztól a jó bele nem fér,
s olajának nincs fénye, nincs lángja!
Füstje fojtogat testvér-szíveket,
s tőle minden csupa korom, szenny, sár,
s elhomályosodnak a hit-szemek!
Sion őrállója, virrad-e már?

A külsőségek cifra lámpáit
törjük össze, hisz fényt úgysem adnak,
elnyelik csak üdvös fénysugárit
az áldásthozó szép, Égi Napnak!
Önéltünk legyen a tiszta mécses,
Krisztus benne a ragyogó sugár,
égesse ki mindazt, ami vétkes,
s a szép virradásnak útjában áll!

S ha a milliónyi kis mécseket
Isten Lelke egyé kovácsolja,
lángfolyamként övez majd népeket
s Krisztus dicsfényét e földre szórja!
Az lesz a virradás! Népmilliók
meglátják Jézust, ez Élet-napot,
szolgái lesznek s Néki hódolók!
Kis mécsek, rajta! Világítsatok!

Jöjj velünk!

Kibontva a zászló, halld szavát a kürtnek,
nagy célok felé indul csapatunk.
Érzed-e izzását lángoló szívünknek,
hallod-e a dalt, mit zeng ajakunk?
Jézus mellett állunk! Ő visz győzelemre,
ezer küzdelmen át utána megyünk,
csak te maradsz hátra? - Ne nézz kényelemre!
Állj a sorunkba, testvér! Jöjj velünk!

A bűnnek iszapja áttört minden gátat,
zúgva hömpölyög mindnyájunk felé,
templomot, hivatalt, milliányi házat
csapdos a szennye, s meginog belé.
Mi szépet alkotott egyén s társadalom,
amit most még boldogan élvezünk,
holnap tán nem lesz egyéb, csak romhalom!...
Áttört gátakra, testvér, jöjj velünk!

Mily soknak élete elmerül ez árban,
kik vele úsztak erőtlen-gyáván;
s a lelkünk most senyved mérgező hínárban,
bűn fertőjében szüntelen járván.
Hol van a méltóság? Az emberibb ember?
Tisztalelkűség, nemes érzetünk?
Mielőtt elnyelné mind a nagy bűntenger,
lelket menteni, testvér, jöjj velünk!

Miért vesztegetnéd a drága életet,
s miért törtetnél kicsiny célokért?
Ki szüntelen csak maga körül lépeget,
annak a léte eddig mitsem ért!
Lángoljon fel benned nemes tettek vágya,
csak ezektől lesz szép az életünk.
Élni emberiség üdvére, javára:
Ilyen utakra, testvér, jöjj velünk!

Mit ér kesergésünk a rossz világ fölött,
ha jajgatva is, csak bűnben élünk!
Ha szívünkben a jó már mind kiköltözött,
nem lesz örömünk, sem békességünk.
Feszülő izmokkal tépd szét a láncaid,
Jézus nevében nyújtsuk a kezünk,
hagyd el bűnös élet bús börtönsáncait,
s újjászületve, testvér, jöjj velünk!

Fogadj szent hűséget égi Királyodnak,
Jézussal élve, öröm ez a lét,
senki mást ne ismerj Vezérnek, Uradnak,
lelked csak benne lelheti üdvét.
Kibontva a zászló, halld szavát a kürtnek,
nagy célok felé indul seregünk,
érezd meg izzását lángoló szívünknek,
s állj a sorunkba! Testvér, jöjj velünk!

Helyet Jézusnak!

Karácsony...

Ragyogó arccal, vidám szívvel
állunk a fenyőfa alatt.

Csupa fény a szobánk,
tündöklő csillogás,
gond, bú egy percre kint marad.

Megtelik a keblünk édes melegséggel,
szívünkben kisuhan a gyűlölet,
mint ahogy az égi madarak
elbújnak, eloldalognak,
ha a jót s rosszat magán hordozó földre
fényt szórnak a napsugarak.

De ah, holnap újra jön az éj...
a fenyőfa sok szép díszét levesszük,
s eltesszük felmagasztosult érzelmeinkkel,
egynapos meleg szeretetünkkel,
jobbik énünkkel együtt
a többi mellé: - emléknek!

S aztán rajta! Újból nekirontunk
- nem az életnek, - egymásnak!
És igyekszünk sok ékes lepel alatt
az alattomos ravaszág ollójával
elnyesegetni az előttünk siklók
vitorláinak köteleit,
gondolván, hogy így a mi lét-hajónk
előbb érhet a kívánt révbe
s észre sem vesszük, hogy a mögöttünk jövő
ugyanily gonosz szándékkal
nyujtogatja felénk eltakart kezeit.

Egynapos Karácson! Egynapos szeretet!
Csak ennyi? Több ne lenne?
Jézus számára életünknek
csak eme csöppnyi területén van helyünk?
Ajtaján szívünknek két évezred óta
kopogtat, zörget, kínálja az üdvöt,
s mi továbbra is erény-szegények legyünk?

Helyet Jézusnak! Helyet Neki!
Fordulj feléje arccal,
a szívedet tárd ki,
hívjak, vágyjad, epekedj utána!
Ő az életnek áldott napsugára...
Hagyd el gyűlölet sötét odúját,
az önzés hínárjából tépd ki magadat,
tedd úrrá a lelket a test fölött,
fonj korbácsot az akarat vas-szálaiból,
kergesd ki szívedből a gonosz hajlamot,
hogy legyen ott helye, szabad helye Jézusnak,
kiért áldozni semmi sem sok, semmi sem drága!

Helyet Jézusnak! Helyet Neki!
Az egész életben több, sokkal több helyet!
Ne zárjuk rideg falak közé,
nem lehet Ő templomok foglya...
s nem elég, hogy szónokok,
írók, művészek néha-néha emlékeznek Róla!

Helyet Jézusnak! Helyet Neki!
Engedjük be az életünkbe,
hogy Ő legyen ott a középpont,
az irányító, a jellemformáló.
Ő legyen a Vezér, a Mester, az Úr,
üdvösség adója, örök Megváltó!

Csendesüljön szíved, halld, zörgetnek kint...
Kipp-kopp, hangzik a bezárt ajtón.
Kelj fel közönyödből, nézd ki az!
Jézus kér, keres nálad helyet
bocsásd be, hogy legyen életed
egy darabja az Ő országának,
s szívedben hordozva Őt
jer, együttesen emeljük fel szavunk,
ostromoljuk a világ trónusát bitorló
gonosz, gyűlölködő, vérszomjas szellemet,
s a magunk lelkének odaadásával
csináljunk helyet, mindig több helyet
Jézusnak, hogy uralomra jusson
Ő, az igaz, boldogító Szeretet!

Isten ekéje

Fájdalom az Isten ekéje,
mellyel szívemben szántogat,
új barázdát hasítva, tépve,
hol új életté nő a mag.
Láttam gazdát, ki földet szántott,
mélyre eresztve az ekét,
nyomán a talaj más színt váltott:
kicszerélte felületét.

Isten ekéje, szántsd a szívem,
porhanyítsd megkövült kérgét,
hátha akad lent, a mélyiben
életerő, igaz érték!
Nagyra nőtt benne a gaz, a gyom,
virágja tövissé válik,
Uram, ne hagyj engem parlagon,
itt van a szívem, szántsd itt!

S ha felzokognék ekéd alatt,
s könnyem hull a barázdára,
csak a régi, rossz gyökér szakad:
haladj tovább, meg nem állva!
Hisz tudom, hogy könnyűm patakja
harmattá lesz egy reggelen,
áldott esőként hull a magra,
s új életet ad Istenem.

A szívem, a lelkem hadd legyen,
Uram, a Te szántófölded,
művelj csodát rajtam és bennem,
hogy jóból teremjek többet!
Áldó kezed legyen az ekén,
mely a szívemben szántogat,
szántóvető Gazdám, szeretlek én,
mert munkád boldogságot ad!

Itt az ősz

Jöttét nem zengi víg madárdal,
nem üdvözik üde virágok;
mire ideér, nem talál mást,
csak gyászba öltött világot.

A fák bánatosan susognak,
s hullatnak bő levél-könnyeket,
még a fű is halott-sárgán áll,
és szeméből harmat-könny ered.

A virágok lehajtott fővel,
búsan tünődnek gyors időn,
nem örvendnek már, mint tavasszal,
egy remélhető, boldog jövőn.

Már csak hátra tekinthet szegény,
s örömmel nézi a múltat,
mert szép volt, s ez vigasztalja őt,
ha jövőjén könnyeket hullat.

S vajon mi hogy nézünk a múltba,
ha élet-őszünk beköszönt majd,
ha reményünk zöldje hervad már,
s előre nyúló ágat nem hajt?

Vajon vigasztalhat-e minket
egy áldásos, gyümölcsteljes Nyár?
Mert az örök létben szép tavasz
csak gyümölcstermő, jó fákra vár!

Zarándokének

Létutamon járva,
nem vagyok én árva,
képed a lelkemen,
Te vagy mindig velem,
Istenem!

Lopva ha jó felém,
ha sátán áll elém,
ne hagyj, ó, elesnem,
szent karod emeljen,
Istenem!

Ha örömrózsákat
elhervaszt a bánat,
vigaszomat lelem,
Atyai kebleden,
Istenem!

Ha rámtör a világ,
amely hord bűn-igát,
Te állj én mellettem,
légy a segedelmem,
Istenem

Míg járok e létben,
Te szent karod védjen.
Támogassál engem,
Téged kíván lelkem,
Istenem!

Síromig hadd legyek
a Te hű gyermeked,
s letéve keresztem,
hagyj öledbe esnem,
Istenem!